

İKTİDAR İÇİN

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

DENİZ'lerden
13 MART'ta
13 MART'tan
BUGÜN'e
akun nehirler
'Denize Dönme' nin
mşkusuyla
ukuyorlar
HARJN u...

DENİZ'leri Anmak, "YA DEVRİM YA ÖLÜM" Şiarını Haykırmaktır!

6 Mayıs 1972, üç komünist önderin, devrime bağlılığın, halkların kurtuluş mücadelesine inancın, marksizm-leninizm bayrağının, idam sehparalarında şanla dalgalandırılışının tarihi oldu.

6 Mayıs 1972, emperyalizme, işbirlikçi tekeli kapitalizme karşı silahlı mücadelenin ve zora dayalı devrim anlayışının bilinçlere kazındığı, biz Leninistler'in bu güne kadar onurla dalgalandırdığı savaş bayrağı oldu.

Deniz'leri anmak, emperyalist-kapitalist sisteme karşı, onların başlatmış olduğu silahlı mücadeleyi ve zora dayalı devrim anlayışını kesintisiz sürdürmektir.

Deniz'leri anmak, marksizm-leninizmin yol göstericiliğinden bir an bile sapmadan Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini sağlayarak, Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirerek, nihai hedefimiz olan komünizme ulaşmak için Demokratik Halk İktidarını inşa etmektir.

Emperyalist-kapitalist sistemin kendisini sonsuz ilan ettiği ve tüm kıtalarda her türlü yöntemle denetim altına almaya çalış-

tığı insanlığa verebileceği tek şey; açlık, yoksulluk ve ölüm...

Bütün dünyada ölüm ve yaşamın kıyasıya savaşa girdiği bu süreçte, yaşamın kazanması ve ölümün adı olan emperyalist-kapitalist sistemin tarihin çöplüğündeki yerini alması, bulunduğu topraklardan, Deniz'lerin mücadele anlayışını ve taşıdıkları bayrağı daha da yükseltmekle mümkün olacaktır.

Emperyalizme tümünden teslim olan faşist TC'nin içine girdiği krizi aşmak ve ömrünü biraz daha uzatabilmek için başvurduğu terör ve katliamlar artarak devam ediyor ve edecek. Bugün sınıfın öncülerine yönelik olarak uygulamaya soktuğu yok etme politikalarıyla tüm toplumu baskı altına almak, gözdağı vermek ve onu sindirmeye çalışmak, aynı zamanda TC'nin kanlı tarihinin de aynasıdır.

6 Mayıs 1972'de gerçekleştirdiği katliamla, bugün yüzlerce öncü savaşçımıza yönelik gerçekleştirdiği katliamın tek nedeni vardır. Sınıfın öncülerini katlederek, gelişen devrimi engellemek, devrimi boğmaktır. Fakat boşuna. Nasıl ki, Deniz'lerin idam sehparlarından dalgalandırdıkları bayrak, bugün daha da yükseklerde dalgalanıyorsa, ölümün üstüne üstüne yürüyerek ölümsüzlüğün destanını yazanların taşıdığı bayrak, halklarımızın elinde faşizmin kalelerine dikilip şanla dalgalandırılacak.

Bir kez daha haykırıyoruz ki; THKO'dan ve onun yaratıcıları Deniz'lerden devraldığımız, biz Leninistler'in ellerinde "Ya Devrim Ya Ölüm" şiarına dönüşen miras, bugün yaşadığımız devrim günlerinin hiç sönmeyecek yıldızı olacak.

Kazanan biz olacağız, kazanan devrim olacak!

OKURLARIMIZA ÖNEMLİ DUYURU!

Dergimiz İktidar İçin Mücadele Birliği şimdiye kadar her ayın 1'i ve 15'inde çıkıyordu. Ancak dergimizi 5. sayısından itibaren YAYSAT aracılığı ile genel dağıtımaya vermeye başladığımız için, dergimiz bundan sonra her ayın 1'i ve 15'inde değil, iki haftada bir Çarşamba günleri çıkacaktır.

Okurlarımıza önemle duyurulur.

Yurtiçi Abonelik Koşulları:

6 aylık = 3.000.000

12 aylık = 6.000.000

Yurtdışı Abonelik Koşulları:

6 aylık = 50 EURO

12 aylık = 100 EURO

* Ödemelerinizi Şafak Gümüşsoy adına PTT İstanbul Beyoğlu Şubesi'ne posta çeki ile gönderebilirsiniz.

**OKU... OKUT...
DAĞITIMINI YAP...
ABONE OL...
ABONE BUL...**

İktidar İçin MÜCADELE BİRLİĞİ Dergisi / Onbeş Günlük Sosyalist Dergi / Yıl: 1 Sayı: 7 / 15-29 Mayıs 2002 / Sahibi : Yeni Evre Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org. Tic. Ltd. Şti. Adına : Şafak Gümüşsoy / Adres : Hacımimi Mah. Serdar-ı Ekrem Cad. Kölemen Çıkmazı No: 9 Karaköy-İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 249 12 70 / Sor. Yazı İşl. Müdürü: Şafak Gümüşsoy / Genel Dağıtım: DOĞAN PAZ. / Baskı Yeri: Özdemir Matbaacılık / Avrupa Temsilciliği: Selahattin KARATAŞ / Post Lager 3000 Bern 1 Ann İSVİÇRE / Tel: 0041 319 917 795 / WEB Adresleri : Mücadele Birliği Platformu www.mucadele.org - www.datacomm.ch / mucadelebirligi - www.leninist.cjb.net - www.comunist.cjb.net - www.komunist.cjb.net - www.labour.cjb.net - E-posta: dergi@mucadele.org - Avrupa@gmx.net

PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

Yeni Bir Sınavdan Geçiyor

Filistin Devrimi'nin, Ortadoğu'da ABD'nin koçbaşı olan siyonist İsrail'i köşeye sıkıştırmasından sonra, devrimin coşku ve morali ile katliam görüntülerinin acısı birbirine karıştı. Dünyanın en güçlü tekellerince, Ortadoğu'daki bütün özgürlük hareketlerinin başbelası olsun diye beslenen İsrail'e karşı Filistinli devrimcilerin destansı direnişi, bütün dünya halklarında yaygın bir sempati yaratmakla kalmadı, onlara savaşımalarında daha ileri gitmeleri için moral kaynağı oldu. Dünya halkları, bu duyguyu İkinci İntifada'nın başlangıcından bu yana yaşıyor. İkinci İntifada dünyanın bir çok ülkesinde gösterilerle karşılandı. Ezilen halklar ve bağımlı uluslar, bu ayaklanmanın verdiği cesaretle, Birleşmiş Milletler ırkçılık konulu konferansta, ABD ve İsrail heyetlerini adeta kaçırdılar. Son iki haftada yaşanan ve yüzlerce Filistinli'nin en barbar yöntemlerle katledilmesiyle sonuçlanan vahşet, bu kez dünyada emekçiler tarafından öfkeyle karşılandı. Şimdilik öfke ABD ve İsrail'e doğru yönelmiş olsa da, dünya emekçileri kendi burjuvalarının bu katliamdaki ortaklıklarını, çıkarlarını ve bütün bunlara uygun ikiyüzlüklerini de anlayacaktır. İsrail katliamını her fırsatta kınamaktan geri durmayan Almanya'nın, Leopard tanklarını üreten Kraus-Mallei şirketi eliyle, İsrail'e tank motoru sattığı ve bu satışlara son aylarda hız verdiği açığa çıktı. Filistin Devrimi'nin kendi yaşamları için önemini kavrayan dünya emekçileri, bu yüksek bilinçle, açığa çıkan ikiyüzlüklere karşı öfkelerini yüksetecektir. Türkiye'ye gelince, burjuvazi burada ikiyüzlü davranmak gereği bile duymuyor. En iri tekellerin sözcüleri, "oh olsun Filistinlilere" korusu eşliğinde, İsrail-Türkiye stratejik ittifakını göklere çıkartıyorlar. Filistin Devrimi ayrıştırıyor, herkesi kesin ve net tavır almaya zorluyor. Her sınıf kendi çıkarları, bu çıkarların yön verdiği dünya görüşüne uygun bir tavır içine giriyor. Filistin Devrimi, proletaryayı nasıl bir tavır almaya zorluyor?

İki asıra yaklaşan sınıf mücadeleleri tarihinde proletarya bu türden sorunlarla defalarca karşılaştı. İlk dönemler yalnızca idealize edilmiş bir düşünce olan sınırsız-vatansız yaşam düşü, giderek gerçek bir maddi güç olarak, proletarya enternasyonalizmi olarak belirdi. Kapitalizmin tek tek ülke sınırla-

rını aşarak bir dünya sistemi haline gelişi, çeşitli uluslara ait proleterler arasında gerçek bir bağlaşma kurdu. Artık proletarya dar ulusal bakış açısından sıyrılıp, kendi sınıfına ait hedeflere ve çıkarlara kilitlendi. Ulusların karşılıklı boğazlanmasını, ulusal kini, şovenizmi en doruklara tırmandıran emperyalist paylaşım savaşları sırasında proletarya enternasyonalizmi, en ağır sınavlardan geçti. O güne kadar işçi sınıfı içinde örgütlü olan bir çok parti, bu şovenizm dalgasını aşamadı ve bu ulusal boğazlaşmalarda proletaryayı kendi burjuvalarını destek olmaya çağırdı. Böylece bir gerçek daha ortaya çıktı: proleter enternasyonalizmin büyük hedeflerine bağlanmayan her komünist hareket, eninde sonunda yozlaşmaya, çürümeye ve burjuva kampın payandası olmaya mahkumdur.

İşçi sınıfının politik bilinç olarak gelişkinliğini, olgunluğunu kanıtlandığı bir alandır proleter enternasyonalizmi. Çünkü burada artık, işçi sınıfının ayağında bağ olan dar ekonomik-sendikal bakış açısı geçerli değildir. Enternasyonal görevlere soyunan proletarya, mücadelenin ekonomik-politik-ideolojik birliğini kavramış demektir. Proletarya enternasyonalizmi, işçi sınıfını burjuvaziye binbir yolla bağımlı kılan dar ulusal düşünüşü yıkar. Burjuvazinin proletarya üzerindeki geleneksel değerlere, düşünce alışkanlıklarına, tarihi yalanlara, ya da "ulusal onur" gibi artık hiçbir anlamı kalmayan söylemlere dayanan ege-

menliği, bu aslında politik zor araçlarına dayanan egemenlikten daha güçlü, daha görünmez olan bağlar, proleter enternasyonalizmin büyük düşünceleri ve hedefleri sayesinde aşılar. İşçi sınıfı komünizme, komünist ideolojiye ulaşırken proleter enternasyonizmin büyük okulundan geçer.

Emperyalist kapitalist sistemin bütün bağımlı ülkelere gücünü arttırmasıyla birlikte, ulusların devrim süreçleri birbiriyle bağlantılı bir duruma geldi. Ve bu sistem içerisindeki en zayıf halkanın koparak devrimin zaferine ulaşmasının olanaklarını arttırdı. Sistemin en zayıf halkalarından kopması, dünya proletaryasına yeni taktik-stratejik görevler yükliyordu. Bu görevler III. Enternasyonal dönemi boyunca dünya proletaryasına yol gösterdi. Komintern, farklı gelişme koşullarına sahip ülkelerin farklı devrim tiplerini ortaya koydu ve bu dev-

Proletarya enternasyonalizmi, işçi sınıfını burjuvaziye binbir yolla bağımlı kılan dar ulusal düşünüşü yıkar. Burjuvazinin proletarya üzerindeki geleneksel değerlere, düşünce alışkanlıklarına, tarihi yalanlara, ya da "ulusal onur" gibi artık hiçbir anlamı kalmayan söylemlere dayanan egemenliği, bu aslında politik zor araçlarına dayanan egemenlikten daha güçlü, daha görünmez olan bağlar, proleter enternasyonalizmin büyük düşünceleri ve hedefleri sayesinde aşılar.

rimler arasındaki karşılıklı etkileşimi belirledi. Proleter enternasyonalizmi, bütün taktik zenginliği ile tek bir hedefe, tek bir öze kavuştu: Enternasyonal dayanışmanın en iyi biçimi, kendi ülkedeki burjuva egemenliğini yıkmaktır. Proleter enternasyonalizmin bütün taktik zenginlikleri, bu bir tek öze indirgenbilir.

Proletarya enternasyonalizmi konusunda bu kısa ama gerekli açıklamaları yaptıktan sonra, Filistin Devrimi ve Filistin halkının gördüğü zulüm ve katliam sonrasında ülkelerimizde gündeme gelen dayanışma eylemlerini değerlendirebiliriz.

Kuşkusuz, Siyonist devletin Nisan'da başlattığı geniş çaplı katliam hareketi, tüm dünyada olduğu gibi, ülkelerimiz emekçilerinin de öfkesini yükseltmiş, ama gösterilen direniş aynı zamanda moral ve coşku vesilesi olmuştur. Ezilen halkların ve emekçilerin hiçbir özel çıkar ve yarara dayanmayan, yalnızca emekçi sınıflara özgü o yüce gönüllülük, fedakarlık, başka halkların acılarını yüreğinde hissetme gibi en yüksek insani erdemlerle sokaklara çıkan emekçiler, proletarya enternasyonalizminin büyük hedeflerine doğru muazzam bir adım atmış oldular. Fakat, bu yolda daha yapılacak çok şeyler var ve asıl görev, işçi sınıfının örgütlü politik güçlerine düşüyor. Bu görevin içeriği, emekçilerin kendilerine özgü erdemleriyle ve içgüdüleriyle belli belirsiz kavradıkları gerçekleri, açık, berrak bir politik bilince kavuşturmaktır. Bu politik bilincin tek gerçek içeriği, Filistin Devrimi'ni kendi ülkelerimizdeki devrimleri yükselterek ve burjuva egemenliğini yıkararak desteklemektir. "Filistin Devrimi Yalnız Değildir" sloganı bu gerçek içeriği formüle ediyor.

Yalnızca proletarya enternasyonalizminin büyük düşünceleri ve hedefleri açısından değil, somut politik durum da ülkelerimiz proletaryasına bu görevi yüklüyor. İsrail-TC stratejik ittifakı, son olaylarda ortaya çıktığı gibi, askeri politik diplomatik üzere bir çok alanı kapsıyor. İsrail, Türk sermayesine devrimin ezilmesi yolunda teknik imkanlarını sunuyor. Karşılığında TC, Suriye, Irak, İran'ın İsrail tarafından izlenmesine olanak sağlıyor ve Suriye gibi askeri tehdit oluşturan bir ülkeyi sürekli baskı altında tutarak İsrail'i rahatlatıyor. Her iki ülke egemenleri de varlık koşullarının birbirlerine bağlı olduğu bilinciyle hareket ediyor. Bu stratejik ortaklıkta bir takım "lobi"lerin etkin olduğunu düşünenler yanılıyor. Her iki ülkedeki egemenleri tehdit eden toplumsal devrim, Ortadoğu halkları arasında hızla yayılacak bir devrimci dalgaya neden olabilir. Bu nedenle bu ortaklık, devrimler karşısında bir ortaklıktır. Proletarya ve emekçi sınıflar, eğer bir devrim hareketiyle devrilmedikçe bu ülke sermayesinin İsrail'e her türlü desteği vermektен vazgeçmeyeceğini bilmelidir. Bu topraklarda güçlenen devrim, Siyonist devletin Arap halklarının öfkesi karşısında yapayalnız kalmasına neden olacaktır. Bir zamanlar bu ülkenin devrimcileri ve komünist güçler, Filistin topraklarındaki büyük direnişe, bizzat bu savaşın içine katılarak destek vermişlerdi. Bu destek, Filistin halkı ile Türkiyeli devrimcileri birbirlerine yakınlaştırdı. İki ülke halkları arasındaki enternasyonal dayanışmanın temeli kanla atıldı. Bu temel üzerinde devrimci ve komünist güçler, proletaryayı gerçek enternasyonal eylemlere çağırmalıdır. Filistin Devrimi'ne yardım için proletaryayı kendi egemen güçlerini yıkmaya çağır-

malıdır.

Emekçilerin öteden beri siyasi iktidara yönelen öfkeleri, Filistin'de yaşanan katliama adeta ortak olan sermayenin tutumu hiçbir ikiyüzlülüğe gerek kalmadan açığa çıkınca, bu kez Filistin için bir şeyler yapma öfkesine dönüştü. Fakat, en başta gelen görevleri işçi sınıfının devrime akan bütün kanallarını tıkamak olan sendikalar ve reformist partiler, hızla harekete geçtiler. İşçi sınıfının en acil en yaşamsal sorunları karşısında bile kılını kıpırdatmayan Türk-İş, binlerce işçiyle Filistin'e destek gösterileri yaptı. Burada Türk-İş'in burjuva yöneticilerinin, Filistin Devrimi'ni gönülden desteklediklerini sanmak, en azından saflık olur. Asıl amaç, proletarya arasında Filistin'e duyulan sempati temelinde gelişen enternasyonalist bilinci karartmaktır. Bu enternasyonalist bilincin asıl içeriği olan kendi egemenlerine karşı savaşmak yerine Türk-İş, binlerce işçiyi İsrail konsolosluğuna siyah çelenk bırakma eylemine çağırdı ve tabandan gelen baskı karşısında kendilerini de bir parça rahatlatmış oldular.

Reformistler ise, daha rezil bir harekete giriştiler. Filistin için "Bir Dakika Karanlık Eylemi"ni başlattıklarını ilan ettiler. Cenin mülteci kampında 300'den fazla tanka, saldırı helikopterlerine, savaş uçaklarına karşı günlerce direnen, savaşan, teslim olmayan kahraman Filistin halkına reformizm, işte böyle "destek" oldu. Ama biz zaten reformistlerin bu tavırlarına yeterince alışkınız. Bu ülkenin iç savaşında binlerce insan ölürken kılını kıpırdatmayan reformistlerin, Filistin söz konusu olunca eyleme yönelmelerini beklemiyorduk zaten. Ortalama solun da aynı eylem çizgisinde reformistlerle buluşması ve Filistin için bir dakika ışık söndürmeleri de, son birkaç yılın gelişmelerini düşününce, şaşırtıcı gelmiyor.

Ama yiğit Filistin halkı, bu topraklarda gerçek enternasyonalizmin gereklerini yerine getiren güçlerin var olduğunu görecektir. Bu görev, artık şu veya bu ülkenin devriminden de umudunu kesmiş küçük burjuva mülk sahipleri ve onların temsilcilerinin değil, proletaryanın ve onun temsilcilerinin omuzlarındadır. Proletarya, 1 dakika karanlık rezaletine ortak olmadı, olmayacak. Filistinli sınıf kardeşlerimiz yüzlerce tanka, Siyonist ve emperyalist kuşatmaya, evlerin içine kadar giren işgale, havadan ölüm yağdıran ağır silahların gölgesine rağmen, bütün bu olumsuz koşullara rağmen, tüm dünyaya sesleniyorlar; "Merak etmeyin dünyanın onurlu insanları, direneceğiz. Filistin teslim olmayacak" diye haykırıyorlar. Ve bir yandan da kendi egemen burjuva güçlerine karşı savaşım yürütüyorlar.

Filistinli sınıf kardeşlerimiz muazzam ağır koşullara rağmen enternasyonal bir çağrı yapıyorlar. Bu toprakların proleterleri, devrimin bütün sınıf dengeleri kendilerinden yana çevrilmişken, emekçi sınıfların ezici çoğunluğu sermayeye ve onun politik iktidarına karşı her fırsatta öfkelerini kusuyorken, yani kısaca her şey devrimin gücünü ve zaferini olanaklı olduğuna ortaya koyuyorken, Filistinli sınıf kardeşlerinin bu "onur" çağrısına kulak verecektir. Kendi burjuvalarını alaşağı edecek fırsatlar sunan bu devrim durumunu Filistin'de yaşanan katliama karşı artan öfke ile güçlendirerek zafere yürünecektir. □

KAPİTALİST SİSTEM ÇÖKÜYOR

Dünya Halkları Ayakta

“Burada yaşananlar Latin Amerika tarihine geçecektir” diyordu ABD destekli faşist darbeden 48 saat sonra yoksulların yoğun desteğiyle görevine geri dönen Venezuela devlet başkanı Chavez.

Chavez’in ikircikli tüm politikalarına rağmen bu sözü, ve Venezuela’da 48 saat boyunca yaşananlar anlamlıdır. İçine girdiğimiz Yeni Evre’nin karakterine uygundur. Uzun bir tarihsel deneyim ve kapitalist sistemin içine girdiği genel krizin üzerinden yükselen insanlığın yeni bir dünya isteğinin sonucudur. Yeni bir dünya isteği öylesine köklüdür ve yakıcı hale gelmiştir ki, her yerde, bu yönlü güçlü adımlar atılmaktadır. Venezuela halkı da bu adımlardan birini atmıştır. Bu yüzyıl, toplumsal devrimler ve komünizm yüzyılıdır.

Venezuela’da 48 saat boyunca yaşananlar ve sonucu, ABD’yi ve bölgedeki gerici devletleri korkutmuştur. ABD’nin, “ikinci şansını iyi değerlendirsin” şeklindeki ukalalığının ardında yatan korkusudur, güçsüzlüğüdür. Bu darbeye cevap olarak, Venezuela’nın tutarlı anti-ABD çizgisine yönelmesinden korkuyorlar. Tutarlı anti-ABD’ci bir çizginin Venezuela’yı kapitalist sistemden koparacağını biliyorlar. Bu darbenin ardından Venezuela halkı, her zamankinden daha çok bunu dayatacağıdır Chavez’e.

Bölge devletlerinin darbeyi kınamasının ardında yatan da, koltuklarının tehlikede olduğunu görmeleridir. Bu tehlike, halklarından gelen tehlikedir. Arjantin, Şili, Brezilya başta olmak üzere tüm bölge ülkelerinde halk, sık sık sokaktadır ve çatışmaktadır. Kolombiya’da iç savaş en sert biçimiyle sürüyor. Halkların böylesine dinamik olduğu bir yerde, ABD’nin halk hareketlerini darbelerle ezmeye yöneleceğinin halklar tarafından anlaşılmasının, sürecin inisiyatifini ele almak için öne atılmalarını da doğuracağından korkmuşlardır. Korkuları da yersiz değildir. Venezuela halkının aldığı tavır, halkların genel olarak ulaştığı bilinç düzeyini yan-

sıtıyor.

Darbenin başarısızlığı ise, bölge devletlerinin korkularını katlamıştır. IMF, Dünya Bankası, ABD politikalarını her fırsatta protesto eden, Arjantin’de olduğu gibi meclisler kuran Latin halkları şimdi anti-emperyalist, anti-tekelleştirici ve içinde sosyalist Küba’nın da yer alacağı bir bölgesel ekonomik ve siyasal ittifak için daha zorlayıcı olacaktır. Bu, sosyalizmin uluslararası ilişkide yeniden etkin olmasını, inisiyatifi ele almasını aynı zamanda da komünist hareketlerin Latin Amerika’daki önderliği için geniş imkanların doğmasını sağlayacaktır.

Yaşananların etkisi elbette sadece Latin Amerika ile sınırlı kalmayacaktır. Tüm bağımlı ülkelerin işbirlikçilerinin panik olduğuna kuşku yok. Bizzat burjuva medya tarafından ABD, IMF karşıtı politikalarıyla (IMF’nin Venezuela’dan kovulması, ABD’nin ambargo uyguladığı Küba’ya düşük fiyattan petrol satması, ABD’nin Kolombiya’ya yolladığı askeri yardımın kendi hava sahasından geçmesine izin vermemesi, 11 Eylül sonrası ABD politikalarını kınaması, ülkedeki yabancı şirketlerden alınan vergi oranlarını yükseltmeye çalışması, ABD’nin petrol üretimini arttırarak fiyatların düşmesini sağlama yönündeki istemini reddetmesi vs. vs.) dünyaya tanıtılan Venezuela’da, faşist darbenin boşa çıkarılmış olması; her yerde mali oligarşinin egemenliğine karşı verilen mücadelenin başarıya ulaşabileceğinin görülmesini sağladı. Bu, emperyalizmin tam ilhak politikası doğrultusunda her yerde büyük bir yıkıma uğratılan başta küçük burjuvazi olmak üzere toplumun geniş bir kesimini cesaretlendirmiş ve toplumsal ayaklanmalar sürecine katkıda bulunmuştur.

Yüzlerce kilometre ötede yaşananlar Türkiye sermayesini de paniğe sürüklemiştir. Önce, “diktatör gitti, ordu halkın isteğine uyup devirdi, ABD’ye rağmen hiçbir şey olmaz” denmiştir. Ardından 48 saat geçip Chavez’in geri gelmesi, darbeci generallerin ABD kuklası olduğunun resmîyet kazanması ile

Devrik başkanının muhteşem dönüşü

48 saat sonra koltuğuna oturan Venezüella Devlet Başkanı Chavez kimseye kırıncı olmadığını söyledi

(5-7 Kasım'da Pentagon'un organize ettiği bir toplantı ile darbe hazırlığının başladığı, IMF'nin kurulacak yeni hükümeti mali olarak destekleyeceğini resmen açıklaması, darbe sırasında bir ABD'li yetkilinin son ana kadar darbecilerin karar-gahında olduğunun kabulü, Bush'la önceden görüşüldüğünün itirafı vb. vb.), işbirlikçi burjuvalar ve kalemsörleri kendi açtıkları kuyuya düştü. Sermayenin egemenliğine karşı savaşan halklarımızın moralini bozmak için büyük bir hevesle en yaygın biçimde pazarlanan darbenin bozguna uğramasıyla, sermayenin egemenliğine karşı savaşma morali daha da güçlendi. Sermaye şimdi, savunma konumuna geçti. 12 Mart, 12 Eylül darbelerini gerçekleştiren ve on yıldır bu savaşın sürdürücüsü olan ordunun suçüstü yakalandığı, yeniden tartışılıp sorulanacağı görülmüş ve hemen ordunun halkın ordusu olduğu üzerine demagoji yapılmaya başlanmıştır. Bu panik, tarihi darbelerle dolu tüm bağımlı ülkelerde yaşanıyor. Bunun içindir ki, ısrarla Chavez'in yeniden ordu desteğiyle döndüğü söyleniyor. Oysa gerçek, yoksulların süren ve şiddetlenen sokak gösterileri ve buna kayıtsız kalamayan alt rütbeli subayların bu hareket doğrultusunda davranmasıdır.

ABD'nin tek süper güç olduğu, dünyanın egemeni olduğu, istediği her şeyi herkese dayatabileceğinin söylendiği bir zamanda; Venezuela halkı ABD iradesine, politik ve askeri zoruna, işbirlikçilerine karşı çıkmış ve kendi iradesini egemen kılmada önemli bir adım atmıştır. ABD'ye burnunun dibinde yenilgiyi tattırmıştır. Latin Amerika'nın darbe-ler kıtası, ABD'nin laboratuvarı ve dünyaya gözdağı verme ye-

Tüm dünya halkları, ABD'de dahil olmak üzere tüm dünya gericiliğini yenebileceklerini görmüştür. Zafer artık halkların kendi ellerindedir. Dünya halkları, proletaryanın önderliğinde yeni bir dünya, sosyalist bir dünya kuracaktır.

ABD'nin tek süper güç olduğu, dünyanın egemeni olduğu, istediği her şeyi herkese dayatabileceğinin söylendiği bir zamanda; Venezuela halkı ABD iradesine, politik ve askeri zoruna, işbirlikçilerine karşı çıkmış ve kendi iradesini egemen kılmada önemli bir adım atmıştır. ABD'ye burnunun dibinde yenilgiyi tattırmıştır.

ri olduğu düşünülürse; ABD ve dünya gericiliğinin aldığı yenilginin büyüklüğü daha iyi anlaşılır. ABD emperyalizmi ve kapitalist sistem çöküş içindedir. Tarihsel ve güncel inisiyatifi kaybetmiştir.

Güncel inisiyatifi kaybettiğinin en önemli işareti, ABD tekellerinin gerçekleştirdiği 11 Eylül saldırısıydı. Girdiği çöküşü durdurmak için iktidara en gerici kesimleri getiren, ardından 11 Eylül'ü gerçekleştiren ve bunu bahane ederek tüm dünyayı terörize etmeye, askeri gücüyle egemenliğini dayatmaya ve toplumsal devrimleri ezmeye çalışan emperyalistlerin Venezuela'da aldıkları yenilgi güncel inisiyatifi yitirdiklerinin kanıtıdır.

Her attıkları adımda biraz daha çıkmazdalar, Afganistan operasyonunda giderek bataklığa gömülüyorlar; Ortadoğu halklarını ezmek için Filistin halkına yönelik giriştikleri saldırı, Filistin Devrimi'nin tüm dünyayı etkileyip canlandırarak güçlenmesine yol açtı; bunun etkisini silmek için hızlandırılan Venezuela darbesi Latinlerin ve dünya halklarının tarihine yazılacak yeni bir gelişmeyi doğurdu; ve tüm tehditlere ve ambargoya rağmen Zimbabev'de seçimleri kazandı ve hedeflerinin sosyalizm olduğunu açıkladı.

Tüm dünya halkları, ABD'de dahil olmak üzere tüm dünya gericiliğini yenebileceklerini görmüştür. Zafer artık halkların kendi ellerindedir. Dünya halkları, proletaryanın önderliğinde yeni bir dünya, sosyalist bir dünya kuracaktır. □

Fransa'daki Seçimler ve TC'NİN KAYGILARI

21 Nisan 2002 tarihinde Fransa'da yapılan Cumhurbaşkanlığı seçiminin ilk turunda adaylardan hiçbiri seçilmek için gerekli olan asgari %50'lik oy oranına ulaşamadı ama faşist FN (Ulusal Cephe) partisinin lideri Le Pen'in ilk turda %17'lik oy oranı ile Cumhurbaşkanı Jaques Chirac'ın 2 puan gerisinde ikinci olması, bir anda tüm dünyada İsrail'in Filistin'de sürdürdüğü katliam saldırısının yanı sıra, en önemli olaylardan biriymiş gibi yansıtıldı. Hatta kimi zaman Cenin ve Ramallah'ta İsrail askerlerinin yaptığı katliamlar, bu katliam operasyonlarına karşı Filistin halkının "küçük generaller"inden en yaşlılarına kadar gösterdikleri büyük kahramanlıklar dahi, Le Pen'in "seçim başarısı" kadar ilgiye mazhar olmadı. Bir anda Avrupa'nın II. Paylaşım Savaşı öncesine dair kötü anıları depreşti. Ve adeta tarih sahnesine bir komedyen olarak çıkan "amcasının yeğeni" gibi Le Pen de bir faşist karikatür gibi boy gösterdi. Ve tabii ki artık dünyanın neresinde olursa olsun, gelişen politik olaylardan kendisiyle ilgili sonuçlar çıkarmayı alışkanlık haline getirmiş olan Türkiye tekeli burjuvazisi ve onun guguk kuşu medya, Le Pen'in "başarısı" ve bunun olası sonuçları üzerine fikir jimnastiği yapmaya başladı. Bunda güdülen amacın ne olduğu üzerine bir değerlendirme yapabilmek için tabloyu biraz daha netleştirmemiz ve бүтүнлүгүнү iç bağlantıları ile birlikte görmemiz gerekiyor.

Fransa'daki Cumhurbaşkanlığı seçimleri ile Türkiye arasında paralellikler kurulmasının en önemli nedenlerinden biri, 18 Nisan '99 seçimiyle hükümete gelmiş olan 57. hükümetin kullanım süresinin bitmiş, tarihinin geçmiş olmasıdır. Artık iktidarda kaldığı her gün ekonomik ve siyasi krizin daha da derinleşeceği, kitlesel açlık ve yoksullukla karşı karşıya olan milyonlarca insanın kendi deneyimleriyle, kendi çözümlerini bulmak için harekete geçeceği iyece anlaşılmalıdır. Şimdi yoksul emekçi semtlerinde, fabrikalarda biriken öfkenin ilk kıvılcımla patlamaya dönüşeceği bilinmeyen bir şey değildir. TC, IMF'nin dayatmalarıyla aldığı her kararlar, attığı her adımla kaçınılmaz sonu gözlerden irak tutmaya ve hatta kendisinden bile gizlemeye çalışıyor. Ama bir seçimin gerekliliğinin her geçen gün da-

ha sıklıkla telaffuz ediliyor oluşu, bu tabansız hükümetin tüm çabalarını boşa çıkarıyor. Ve nihayet hükümet ortakları arasındaki "zoraki nikah" da bozulma yolundadır. Her biri daha şimdiden kimi ya da kimleri günah keçisi seçeceklerinin derdine düşmüş durumdadır. "Şer eksenini" dağılmaya dağılacaktır ama ah bir de şu başlarının üzerinde keskin bir kılıç gibi duran devrim korkusu olmasa? Şu anda hiçbir burjuva partinin halkı umutlandırabilecek hali, mecali kalmamıştır. Parlamentodaki tüm partiler neredeyse sıfırı tüketmiş durumdadır. Bugün bir seçim yapılacak olsa %10 barajını geçip parlamentoya girebilecek partilerin sayısı ikiye geçmiyor. Böyle bir durumda varın o dillere peselenmiş "meclis aritmetiği"ni siz hesap edin. Ortada bir büyüklük, nice-lik olmayınca ne aritmetik olur ne de evdeki hesap çarşıya uyar. Bu nedenle şimdiden iki türlü seçim tartışılmaya başlandı. Hiç değilse çift dikiş gidilirse sistemin dikiş tutacağı kuruntusuna kapılmış haldeler. Oysa herkes çok iyi biliyor ki, halkın büyük bir kesiminde, bir seçim olursa, katılmama eğilimi var. Burjuva partilerin birinin diğerinden bir farkı olmadığını bilen emekçi halkın çoğunluğu "al birini vur ötekine" düşüncesine sahiptir. Fransa'da Cumhurbaşkanlığı seçiminde ortaya çıkan seçime ilgisizlik, Türkiye'de genel olarak bir seçime ilgisizlik şeklinde gösteriyor kendini. Sistemin çarkları arasında ezilen, iliğine kadar sömürülen insanlar, bir seçimle bu durumun değişmeyeceğini çok iyi biliyorlar. Burjuvazinin allayıp pullayıp önlerine sürdüğü her "kurtarıcı"nın daha gün akşam olmadan boyasının döküldüğünü en son Kemal Derviş örneğinde yeterince öğrenmiş durumdadır. Halkın büyük kesiminde bugün bir seçim olsa katılmama eğiliminin yüksek olması, burjuva partilerine güven duymaması, burjuvazinin eteğini tutuşturmuş durumdadır. İşte tam da bu dönemde Fransa'da Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin sonuçları, söz uygunsu hızır gibi yetişmiştir. Bu sayede tekeli burjuvazi ve onun guguk kuşu medya bir umacı yaratma peşindedir. Bir yandan devletin zor aygıtları eliyle yığınların devrimci eyleme yönelmesi engellenmektedir, bir yanda da "Avrupa'da faşizm tehlikesi" vb. denilerek, eğer bir seçim olursa buna katılım az olur-

Geldiği yeni evrede kapitalizmin çıkışsızlığı ve sıçramalı çöküşünün kaçınılmazlığı, tekeli kapitalistlerin bunu engelleyebilmek için her türlü yola başvurmaktan kaçınmayacaklarının da göstergesidir. 11 Eylül olayı ve bunun sonrasında gelişen olaylar bunu yeterince kanıtıyor. Avrupa'nın bazı ülkelerinde ırkçı-faşist partilerin iktidar ortağı olması veya güçlenmesi de bir tesadüf değil elbette. Devrimci durumun, devrimin geliştiği her yerde, karşı devrimin de militer, paramiliter ve parlamenter aygıtlar eliyle güçlendirildiğini biliyoruz.

sa “aşırı uçlar”ın meclise girmesinin mümkün olabileceği propagandası yapılmaktadır. Böylece işçi sınıfı ve emekçiler de şimdiden belirgin hale gelmiş olan seçime ilgisizlik kırılmak, halk, ne zaman kurulacak olursa olsun sandıkların kilidine bağlanmak isteniyor. Şimdilik burjuvazinin bir korku umacısı yaratma çalışmasını bir kenara bırakalım ve Fransa seçimlerinin sonuçlarını kısaca değerlendirelim. Her şeyde önce belirtmek gerekir ki, emperyalist-kapitalist sistemin dünya ölçeğinde bir durgunluğa girmiş olması emperyalist güç odaklarının birbirleriyle ve kendi içlerindeki çelişkilerin giderek daha da artması, tekellerin pazar ve egemenlik savaşımının kızışmış olması, en iri kıyım tekelleri en olmadık çılgınlıkları yapabilecek bir noktaya getirmiştir. Lenin’in belirttiği gibi “dünya kapitalist sisteminin gidişi tek tekele doğrudur; ancak kapitalizm bu aşamaya ulaşmadan bir çok ekonomik, sosyal, siyasi ve kültürel nedenlerden dolayı kendi karşıtına dönecektir”. Geldiği yeni evrede kapitalizmin çıkışsızlığı ve sıçramalı çöküşünün kaçınılmazlığı, tekelci kapitalistlerin bunu engelleyebilmek için her türlü yola başvurmaktan kaçınmayacaklarının da göstergesidir. 11 Eylül olayı ve bunun sonrasında gelişen olaylar bunu yeterince kanıtıyor. Avrupa’nın bazı ülkelerinde ırkçı-faşist partilerin iktidar ortağı olması veya güçlenmesi de bir tesadüf değil elbette. Devrimci durumun, devrimin geliştiği her yerde, karşı devrimin de militer, paramiliter ve parlamenter aygıtlar eliyle güçlendirildiğini biliyoruz. Devrim her zaman karşısında güçlü bir karşı devrim örgütleyerek gelişiyor. Özellikle günümüz dünyasında bu çok daha geçerlidir. Fransa’da Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Le Pen’in oylarının bir önceki seçime göre %2’lik bir artış göstermesinin nedenlerinden biri bu genel durumdur. Bunun yanı sıra biraz daha ayrıntılı bakacak olursak Le Pen’in en çok oyu işsizler ve işçilerin yoğunlaştığı bölgelerden aldığını görüyoruz. Le Pen oylarının %38’ini işsizlerden, %30’unu işçilerden, %20’sini çiftçilerden almış. Bu ilk bakışta şaşırtıcı görünüyor; ama niye Le Pen’i desteklediklerine dair kendilerine sorulan sorulara verilen cevaplar yeterince açıklayıcı; %74’ü güvenlik endişesiyle, %60’ı göçmen akınına karşı, %31’i işsizlikten dolayı oy verdiğini söylüyor. Görülüyor ki Fransa’da işsizliğin artışı, halkta oluşan işsiz kalma endişesi, geleceğe dair bir güvensizlik oluşturduğu gibi, buna neden olduğu düşünülen yabancı işçilere karşı bir düşmanlığı da ortaya çıkarmıştır. FN (Ulusal Cephe) propagandalarında bunu özellikle kullanmıştır. Avrupa Birliği ülkeleri arasında, işçilerin serbest dolaşım hakkını tanıyan Mantricht Sözleşmesi’ne karşı olduklarını her fırsatta söylüyor, yine göçmen akınına karşı olduklarını, iktidar olurlarsa bunu engelleyeceklerini duyuruyor. Bunların yanı sıra FN’ye bağlı DPS (Güvenlik Koruma Dairesi) adı verilen, çoğu eski emniyet ve ordu mensuplarından oluşan paramiliter uzantıları FN’nin etkin olmadığı bölgelerde kargaşa çıkararak, halkta güvensizlik hissi yaratıyor. Le Pen gibi bir faşistin, Fransa gibi adı her za-

man devrimlerle anılan bir ülkede %17’ye varan bir oy almasında emperyalistler arası hegemonya ve pazar savaşımında

Fransa’nın güç kaybetmiş olmasının, Almanya’nın AB liderliğini ele geçirmiş olmasının ve buna karşı milliyetçi önyargıların gelişmiş olmasının da payı var.

Fransa’da 21 Nisan Cumhurbaşkanlığı seçimleri, uzunca bir süredir yaşanan bir gerçekliği de doğruladı. Eurokomünizm artık iflas etmiş durumdadır. Avrupa’da bulunan komünist partileri içinde geçmişte en büyük güce sahip olan FKP %5’in de altında oy alarak tarihinin en kötü konumuna düşmüştür. II. Paylaşım Savaşı yılları ve sonrasında SBKP’ye olan yakınlığıyla bilinen ve büyük gelişme kaydeden FKP, daha sonra programından proletarya diktatörlüğü ilkesini çıkararak sosyalizme barışçıl geçişin savunuculuğunu yapmıştır. Maurice Thorezler’in, Gabriel Periler’in, anti-faşist mücadele içerisinde işçi sınıfı ve emekçilerin büyük sempatisini kazanan FKP’si zamanla komünizm mücadelesinden, aynı zamanda SBKP’den uzaklaşmış ve Eurokomünizm limanlarında demirlemiştir. Fransa’da işsizler ve işçiler arasında Le Pen’in faşist partisinin ve Troçkist sapmaların güç kazanmış olmasında FKP’nin tutarlı anti-faşist çizgiden ve proleter özelliklerinden uzaklaşmış olmasının büyük rolü olmuştur. FKP yıllardır iktidarın devrimle ele geçirilmesini savunmayan bir parti konumundadır.

Şimdi ise Fransa sokaklarında yüz binlerce insan, faşist Le Pen’e karşı eylem yapıyor. II. Paylaşım Savaşı öncesinde faşizme karşı kurulmuş olan Halk Cephesi’nin bugün Le Pen’e karşı Chirac’la kurulmaya çalışılıyor olması ise politik bir saflık değilse ahmaklıktır. Bugün tüm emperyalist metropollerde olması gerektiği gibi, Fransa’da da esas olarak yapılması gereken şey proletaryanın kendi bayrağı altında toplanması ve kapitalizme karşı devrim mücadelesinin örgütlenmesidir. Uluslararası komünist bir hareketin örgütlenmesinin zorunluluğu ise her zamankinden daha açık bir şekilde kendisini gösteriyor.

Türkiye’de burjuvaziyi gerçek anlamda korkutacak olan asıl gelişme bu olurdu. Şimdi burjuvazinin duyduğu korku ise devrim korkusudur. “Faşizm yükseliyor” umacısının yayılıyor olmasının asıl nedeni bu korkuyu biraz olsun yenebilmek için sistemden kopmuş olan yığınların, sisteme bağlanma çabasıdır. Ve devrimci dönemlerde burjuvazinin tüm çabaları gibi sonuçsuz kalacaktır. □

İKİ... ÜÇ... DAHA FAZLA FİLİSTİN!

Filistin devrimi, çöküş sürecindeki ABD emperyalizmi

ve tüm emperyalist-kapitalist sisteme tarihsel önemde ağır bir darbe indirmiştir.

Filistin Devrimi, emperyalist tekelci sermayenin ve işbirlikçilerinin dünya halklarının sosyalizme yönelen anti-emperyalist, anti-kapitalist ayaklanmalarını dağıtmaya, boğmaya yönelik saldırı dalgalarını yaran bir buz kıran gibi ilerliyor.

Filistin Devrimi, ayaklanmalar yüzyılının başında, bölgesel ve dünya çapında devrimler dalgasını tetikleyecek tarihsel-uluslararası karakteri ile yeni bir Vietnam olmaya doğru güçlü ve hızlı biçimde ilerliyor.

28 Mart sabahı başlayan saldırı, 28 Eylül 2000'de başlayan silahlı intifadanın bir buçuk yıllık birikiminin, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, tüm emperyalist-kapitalist dünyanın çıkarlarını ve Arap gerici burjuva iktidarların varlığını yıkıcı düzeyde tehdit eder düzeye ulaşması "teröre karşı savaş" adı altında dünya proletaryası, emekçi halkları ile uluslararası komünist ve devrimci harekete yönelik dağıtma, ezme, boyun eğdirme genel saldırısını boşa çıkartarak tüm dünya halklarına örnek olması ve her iki gelişmenin büyük tarihsel-toplumsal sıçramalara neden olmadan dağıtılmasına yönelik emperyalist-kapitalist dünya adına ABD emperyalizminin İsrail'le birlikte ve İsrail eliyle gerçekleştirdiği bir karşı-devrim saldırısıdır.

27-28 Mart'ta Beyrut'ta yapılan Arap Birliği zirvesinin de bu karşı-devrim saldırısının bir ön hazırlığı olduğu saldırı sonrası Arap gerici burjuvalarının tutumlarıyla açığa çıkmıştır. Araplık, Müslümanlık kardeşliğini sakız gibi dillerine dolayan ve "Filistin davası" hamiliğinde birbirleriyle yarışan Arap gerici burjuvaları Dick Cheney'le kapalı kapılar ardında görüşerek bu saldırıya tepkileri dizginleme, göğüsleme göreviyle ortak olmuşlardır.

Ne ki, gerek ABD emperyalizminin, gerekse Arap gerici burjuvaların planları alt-üst oldu. Karşı-devrimci saldırı Filistin Devrimi'nin tarihsel önemdeki savaşıyla, Ortadoğu halkları ve tüm dünya halklarının enternasyonal iradesiyle kuşatılmış durumdadır. Emperyalizmin siyonist burjuvazi ve Arap gerici burjuvazisi ile birlikte giriştiği karşı-devrimci saldırı, yerel-bölgesel sonuçlara ulaşmayı hedeflerken, beklemedikleri güçte, hızda ve yoğunlukta uluslararası devrimci politik sonuçlar yaratmış ve kitlesel, şiddetli gösterileri ateşlemiştir.

11 Eylül'le birlikte dünya proletaryası, emekçi halkları ve uluslararası komünist hareketi teslim almaya yönelik başlatılan burjuva-faşist terör saldırı ve kuşatması, Filistin Devrimi'nin, Filistin halkının kahramanca mücadelesiyle, 6 ay gibi kısa bir sürede parçalanmış, dağıtılmıştır. 11 Eylül'ün etkisiyle kısmi ve geçici olarak zayıflayan şiddeti azalan anti-emperyalist, anti-kapitalist hareket Filistin halkının boyun eğmez, uzlaşmaz sa-

vaşının itilimiyle daha güçlü biçimde sokakları, alanları yenisinden doldurmuştur. Bu anlamda Filistin Devrimi tarihsel önemde bir rol oynamıştır.

Emperyalizm, yarım yüzyıldır devrimci kararlılıkla sürdürülen ve yarım yüzyıldır dünya halklarına örnek olan Filistin Devrimi'ni ezerek bir yandan Filistin halkına boyun eğdirmeyi, bu tarihsel önemdeki örneği ortadan kaldırarak 11 Eylül'den itibaren sürdürdüğü karşı-devrim saldırılarını daha da tırmandırmayı hedeflerken; öte yandan Arap gerici burjuva iktidarları da varlıklarını sürekli tehdit eden Filistin Devrimi'ni ortadan kaldırıp, mali-silah-lojistik destekleriyle ve kararlı savaşıyla bölge ülkelerdeki emekçilerle, ilerici güçlerle politik, kitlesel, lojistik cephe gerisini büyütmüş ve güçlendirmiştir.

Arap gerici burjuvazisinin Filistin Devrimi'ni boğma çabalarının sonucusu olan ve Beyrut Zirvesi'nde açıklanan "Suudi Planı", önceden defalarca ortaya koyduğumuz gibi Filistin Devrimi'ni vareden, sürekli ve güçlü kılan devrimci dinamikleri yok sayması nedeni ile daha ilk ortaya atıldığında ölmüş, çökmüştür. Şu gerçeğin hiçbir

zaman unutulmaması gerekir; İsrail'in varlığı, Filistin'in işgali, ilhaki ve tamamen yok sayılması üzerine kurulmuştur. İsrail'in varlığını ancak tüm Filistin'in tamamen ortadan kaldırılması garantileyebilir. Dolayısıyla tarihsel Filistin topraklarının %78'lik bölümü üzerine kurulmuş olan İsrail, kalan %22'lik bölümünü de tamamen ilhak etmeden varlığını güvencede sürdüremez. Zaten %22'lik bölümü oluşturan Batı Şeria ve Gazze'deki adına "Yahudi Yerleşim Birimleri" denen merkezler, sosyal kılıflı politik-askeri işgal ve ilhak hareket merkezleridir. İsrail'in bu %22'lik bölümde güçlü denetimine ve askeri saldırılarına olanak tanıyan ilhak merkezlerinin rolü budur. Bu gerçekliklerden hareketle Filistin, Filistinlilerin deyimiyle "nehirden denize kadar" olan tarihsel Filistin bölgesinde bağımsız-demokratik Filistin Devleti kurulmasını hedefleyen bir devrimle ancak varolabilir. Bu da emperyalizmin koçbaşı, Ortadoğu'daki kalesi İsrail'in yıkılması demektir.

Öte yandan Suudi Planı diye ortaya atılan ve öz olarak İsrail'in varlığını garantileyen plan da, BM'nin on yıllar önce aldığı kararlar doğrultusunda ortaya koyulan Birleşmiş Milletler (BM) planıdır. BM'nin '67 sınırlarına geri dönülmesi planı -mülteci Filistinlilerin geri dönüşünü hesaba katmasak bile bu-

gün var olan koşullarda- dahi insanlığın varlığına yönelen büyük bir tehdittir. Bu İsrail açısından kabul edilemez. Bu gerçekliği farklı bir biçimde, mali-askeri-politik desteği ile İsrail'i ayakta tutan ABD'nin eski Dışişleri Bakanı Henry Kissinger şöyle ifade ediyor: “‘67 sınırları Hayfa ile Tel Aviv arasında 12 km.lik dar bir koridor bırakır ve İsrail sınırı uluslararası havaaalanının hemen yakınından geçer. Ayrıca bu sınırlar uyarınca İsrail'in yaklaşık 200 bin kişinin yaşadığı -bu İsrail nüfusunun %4'üdür- yerleşimlerden vazgeçmesi gerekmekte” diyerek şöyle bir vurguda bulunuyor: “‘67 sınırlarının, özellikle de Ürdün nehri kıyısındaki güvenlik noktasının terk edilmesini de kapsayan bir sınır düzenlemesini savunulabilir bulan bir İsrail Başbakanı ya da Genel Kurmay Başkanı'na rastlamadım”.

Denilecek ki özellikle ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki yaşamsal çıkarları gereği kendi fiili-askeri varlığını ya da güdümündeki NATO, BM'nin denetiminde '67 sınırlarını temel alan bir Filistin Devleti kurdurulabilir. Böyle bir olasılık, bu olasılığın uygulanabilirliğini ortadan kaldırıp daha büyük bir çatışmaları doğuracak dinamikleri harekete geçirecektir. Böyle bir olasılık, mülteci Filistinlilerin geri dönüşünün kabul edilmediği bir olasılık olacaktır. Ve kısmi tazminat ödenerek bu sorun “çözölmeye” çalışılacaktır. Ne var ki sayıları 4 milyonu bulan mülteci Filistinliler, geri dönmek isteyecektir. Hiçbir tazminat vb. önerileri mültecilerin geri dönüş isteklerini değiştirmeyecektir. Zaten şuan buldukları ülkelerde on yıllardır hiçbir yasal hak, güvence olmadan yoksulluk içinde yaşamaktadırlar. Mülteci Filistinlilerin dönüşünü de İsrail kabul edemez, çünkü geri dönüşün gerçekleşmesi durumunda katledilen FKHC lideri Ebu Ali Mustafa'nın deyişiyle “...denklemler tersine döner...”. Bu, İsrail'in varlığının değişmesi demektir. 4 milyonu bulan mülteci Filistinlinin geri dönüşünün reddine dayalı her hangi bir plan ise yaşam bulamaz. Bu kimin güdümünde olursa olsun; ister ABD, ister AB, ister BM ya da işbirlikçi, uşak, gerici Arap burjuvaları olsun. En olumsuz bir durumda dahi, tüm farklı olasılıkları, gelişmeleri görmezden gelsek bile geri dönüşü dışlamış herhangi bir “barış” anlaşması, daha ilk adımlarında yeni bir savaş sürecinin fitilini ateşlemiş olacaktır. Mültecilerin geri dönüşü için bir savaş.

Kaldı ki, böyle bir savaş, çatışma süreci mültecilerin en kalabalık olarak bulunduğu Lübnan, Suriye ve Ürdün'deki iktidarları, oradaki emekçileri sürüklemesiyle, tehdit edecek bir toplumsal soruna yol açacaktır. Zaten sürmekte olan karşı-devrimci saldırıya mülteci Filistinlilerin gösterileri her üç ülkedeki emekçileri güçlü bir biçimde harekete geçirmiştir. Bundan dolayı da Lübnan, Suriye ve Ürdün mülteciler sorunundan kurtulmak istemektedir.

Üstelik böyle bir plan doğrultusunda bölgede bulunacak ABD ve BM gücü, Filistin Devrimi'nin bölgesel ve uluslararası boyutunu daha da güçlendirecek; özellikle de bölgede anti-emperyalist ve Arap gerici burjuva iktidarlara karşı emekçi halkların öfkesi yıkıcı boyutta şiddetlenecektir.

Bu olasılıklar bir yana daha şimdiden saldırıya, kahramanca bir karşı koyuşla karşılık vererek boyun eğmeyen Filistin Devrimi, Filistin halkı, ülkelerimiz de dahil tüm Ortadoğu ve dünya halklarını sokaklara, alanlara dökerek anti-emperyalist, anti-kapitalist enternasyonal mücadeleyi yeniden yükseltmesiyle emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin ayaklarının altındaki toprağı sarsmaktadır. ABD emperyalizminin ve Arap burjuva gericiliğinin desteğiyle sürdürülen saldırıda İsrail tüm olanaklarını, -mali, askeri, teknik- kullanarak kısa sürede sonuç almayı hedeflerken, karşısında hiç beklemediği bir karşı koyuşla ve kendisini uzun süreli bir savaşa davet eden bir halkla karşılaşmıştır. Bu “beklenmedik” gelişmenin anti-emperyalist, anti-kapitalist sarsıntıyı daha da güçlendireceğini gören ABD, sürece müdahale ederek tarafları “uzlaştırmıştır”. ABD, Filistin Devrimi'nin bir bütün olup boyun eğmeyi reddederek savaşmasını; emperyalizmin, siyonizmin ve burjuva Arap gericiliğinin elini ayağını bağlamasından paniğe kapıldığı için durum daha da tehlikeli boyuta sıçramadan müdahale kararı almıştır.

Son gelişmelere göre ise, gerek emperyalizm, gerekse siyonizm ve Arap gerici burjuvazisi açısından bölgedeki durumu daha da beter bir sürecin başlangıcına doğru götürecek adımlar atılmaktadır. Buna göre emperyalizm, siyonizm ve burjuva Arap gericiliğinin saldırısına boyun eğmeyi Ortadoğu'yu ve dünyayı sarsan; çöküş sürecindeki emperyalist-kapitalist sistemin bölgedeki çıkar hesaplarını alt üst eden Filistin Devrimi'ne yönelik yeni bir manevraya girilmektedir. Filistin halkını bölmek, güçsüz düşürmek için ABD ve İsrail, Ürdün, Mısır, Suudi üçlüsüyle birlikte Arafat'ı saf dışı bırakıp yeni bir “Filistin liderliği” yaratmak üzere harekete geçtiler. Öyle bir plan, eğer Arafat'ı daha da geriletmek için, tam teslim almak için bir tehdit değilse, Arafat'ı “dahi” eski devrimci rolünü oynamaya itecek tehlikeli bir adım olacaktır. Bu plan, Filistin halkını bölmek, devrimi zayıflatmak şöyle dursun, daha da birleştirip ilerici-devrimci güçlerin önünü açacaktır. Bunlarla birlikte böylesi bir adımın ülkelerimiz de dahil tüm Ortadoğu'da yol açacağı sarsıntıyı, yıkıcı toplumsal hareketleri hiçbir burjuva iktidarı kaldıracak durumda değildir. Bu temel olası gelişme dışında, böyle bir adım Ortadoğu'da, bölge ülkeleri arasında yeni kamplaşmaları doğuracak ve ortam emperyalizm, siyonizm ve Arap gerici burjuvazisinin boğulacağı bir Ortadoğu devrim anaförüne dönüşecektir. Bu anaförün merkezi de Filistin Devrimi'dir.

Sonuç olarak Filistin halkı, emperyalizm, siyonizm ve Arap gerici burjuvazisinin ortak saldırısıyla kendisine; ya, ölüm demek olan boyun eğiş ve kölelik; ya da, özgür bir Filistin için savaş ve devrim dayatmasından; uzun süreli savaş ve devrim bayrağını kaldırarak cevap vermiş; kendisini Yahudi işçi ve emekçilerle birlikte kesin kurtuluşa götürecektir, bağımsız-demokratik ve sosyalist Filistin'in kuruluşuna götürecektir, güncelliğini ve geçerliliğini son süreçte yeniden somutlayan tarihsel sloganı “Savra Savra Hatta Nasr”ın politik rotasına daha güçlü biçimde oturmuştur. □

Bütün Dünyada Komünist Devrimin Eylemi: DEVİRİMCİ PROLETER 1 MAYIS

Kapitalist özel mülkiyet, 150 yıldır proleter devrimlere karşı savaşıyor. Savaşarak egemen oluyor kapitalizm. Proletarya, 150 yıldır kapitalizme karşı devrimci iktidar ve sınıfsız komünist toplum için mücadele ediyor çünkü. 1 Mayıs, işte bu devrimci savaşlarda doğdu.

Proleter komünist mücadele, burjuvaziye karşı en kararlı, en tutarlı, sonuna kadar devrimci tek mücadele gücü olduğunu bütün dönemlerde kanıtladı. İşte burjuvaziye bunu en iyi, 1 Mayıs anlatıyor. Komünist proletarya, “kapitalist özel mülkiyeti yıkmak, sınıfları ortadan kaldırmak” şeklindeki bütün zamanların en devrimci dönüşümünü gerçekleştirmek için büyük mücadeleler verdi. İşte 1 Mayıs, bu büyük mücadeleyi anlatır.

Bugünkü yeni evresinde dünya kapitalist sistemi, uzun süredir süregelen bir “küresel” (dünya) bunalım yaşıyor. Kapitalizmin bugünkü dünya bunalımı, bu kez ardında işte bu büyük mücadele mirasıyla sökün ediyor. Bunalımdan herkes söz ediyor. Burada bunalım olgusunu aşan, evrensel devrimci devrim söz konusudur aslında. İşte 1 Mayıs, böyle bir mücadele evresinde, dünyanın geleceğini temsil ediyor.

Sınıflar mücadelesinin öyle bir evresindeyiz ki, zaman, kendi tarihsel döngüsünün merkezi çekirdeğine 1 Mayıs’ı alarak olağanüstü yoğun bir değişim enerjisi biriktirdi.

Üretici güçler, doğa, insanlığın tarihsel ileri kazanımları ve birikimleri, her şey, bir yüzyıl, bir çağ boyudur kapitalizmin yıkımına uğruyor. Kapitalizm ortadan kaldırılmadığı sürece, üretici güçleri, bütün toplumsal ilerleme kuvvetlerini, kendi dar ve insanlık dışı kabukları içinde çürütüyor, akıl almaz yıkımlara uğrattıyor. Toplumsal gelişme yasası, tarihsel ilerlemeyi sağlamak için sermayeye ve özel mülkiyete gerek duymuyor, tam tersine, onun kabukları altında kaldığı ölçüde yıkıma uğruyor. Tarih boyunca görülen bütün toplumsal felaketleri, açlık, hastalık, işsizlik, savaş... hepsini yaşıyor. Kapitalist özel mülkiyet ölümdür. İnsanlığın ölüm kalım savaşımı, güncel tarihin ana konusudur. 1 Mayıs ve onun evrensel içeriği, tarihin güncel eylemidir. Paris Komünü’nden beri kapitalizmin duvarlarına durmadan vuran proletarya, henüz tam zafer kazanmadı. Eğer, devrimci proletarya, kapitalizmi daha önce yıkmayı başarsaydı, üretici güçler, bütün olarak insanlık, bugün çok ama çok daha ileride olurdu. İşte, 1 Mayıs, proletarya devrimidir. Proletarya, daha önce zafer kazanamadı, ama, bugün zafere daha yakındır.

Anti-kapitalist eylemler zinciri, kapitalizmi dünya çapında kuşatıyor. Geçmiş yüzyılın 1 Mayıs eylemleri, etkisini, bugün ardı-ardına, dünyayı bir uçtan bir uca sararak gösteriyor. Anti-

kapitalist uluslararası eylemler, bu eylemlerin bilinç düzeyi, bunu en iyi biçimde anlatıyor. Geçmişin teorik politik propaganda, bu eylemlerin kendisinde maddi gücüyle birlikte oluşuyor. “Dünyayı Değiştirmek” çoğunlukla düşüncenin eylemi olarak görüldü. Şimdi eylemin düşüncesiyle birlikte tamamlanıyor. Tam da bu nedenle, dünyayı değiştirmek, hiç olmadığı kadar günceldir, somuttur. **“Dünyayı Değiştirmek Eylemi”** en tam biçimiyle ve gücüyle kendini ortaya koyuyor. Günümüzün devrimci hareketi, tarihi olarak kendini aşmıştır.

1 Mayıs, devrimci proletaryanın mücadelesindeki sürekliliğini, kararlılığını gösterir. 17 Ekim Devrimi’yle yeni bir çağa, proleter devrimler ve Komünizm çağına giren dünyanın toplumsal devriminin, evrensel içeriğini ve yönünü burjuvazi her türlü yolla engellemek ve saptırmak istedi. Mutlak ve kesin olarak başaramamıştır. Bununla birlikte, sosyal-reformizm ve burjuva sendikacılık, bir yüzyıl boyunca 1 Mayıs’ın etkin içeriğini “sarılaştırmak”, “bayramlaştırmak” için uğraştı. Mutlak ve kesin olarak başaramamışlardır. 21.yüzyılın 1 Mayıs eylemleri, bunu gösteriyor. Modern çağın yüzyılları, boydan boy proletaryanın devrimci mücadelesiyle yazıldı.

Henüz geniş bir anti-kapitalist ittifakla devam eden güncel 1 Mayıs eylemleri, komünizm hedefiyle, doğal mücadele sonuçlarını doğuracaktır. Tam anlamıyla tekeller dünyasına ve egemenliğine dönen sınıflı “uygarlık” dönemi, sınıfsız özgürlükler dünyasına doğal ve kaçınılmaz biçimde ulaşacaktır. 1 Mayıs eylemleri, bu devrimci gelişime hız ve düzey kazandıracaktır.

Sosyalizm her bakımdan günceldir. Büyük mücadele deneyimlerine sahip Türkiye ve K.Kürdistan işçi sınıfı ve dünya proletaryası, 2002 1 Mayıs’ında uluslararası sermayenin karşısına, enternasyonal komünist örgüt ve hedeflerle çıkacaktır. Tarihin son sınıf savaşında kazanan mutlaka enternasyonal devrimci proletarya olacaktır.

**YAŞASIN 1 MAYIS!
YAŞASIN KOMÜNİST DEVRİM!
YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ!**

**TKEP/LENİNİST
BASIN BÜROSU**

NOT: Elimize elektronik posta yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz.

1 MAYIS: Uzlaşmak mı ? Savaşmak mı !

Enternasyonalist proletaryanın birlik, dayanışma, mücadele ve kapitalizme karşı savaş günü, “Yeni Bir Dünya Mümkün” haykırıları arasında ezenle ezilenin, sömürenle sömürülenin kanlı kavgalı çatışmaları ve savaşıyla geçti. Enternasyonalist proletarya bu 1 Mayıs’ta daha öncekilerden farklı olarak biriken öfkelerini emperyalist-kapitalist sistemin temellerine yöneltti. Emperyalist-kapitalist sistemin temellerine yönelen saldırı; kansız, kavgasız geçemezdi. Emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği doruk bunalımı; genişletilmiş yeniden üretimi yapmasına olanak tanımıyor. Sömürsünü ve egemenliğini artı değer sömürsüne dayandıran emperyalist-kapitalist sistemin egemenliği sarsılıyor. Ekonomik zor yöntemleriyle

artı değer sömürsünü sürdürmekte zorlanan uluslararası tekeller, emekçi yığınların ekonomik, sosyal haklarını gasp ediyor. Resesyon (durgunluk) sürecinin zorunlu bir sonucu olarak, işçi ve emekçileri kitleler halinde işten çıkartarak yaşamdan kovuyor. Yaşamlarını emek gücüyle karşılayan kitleler, açlıktan ölmek için “Yeni Bir Dünya Mümkün” haykırılarıyla sınıfsız, sömürsüz bir dünya kavgasını veriyor. Emperyalist-kapitalist tekeller, %60 kapasiteyle çalışıyor. Bu ise emperyalist-kapitalist sistemin ölüm çanlarıdır. Uluslararası tekeller borsa, repo, hisse senedi, döviz ve faiz oyunlarıyla kendi aralarında kumar oynuyor. Spekülatif kazanç, vurgun, rant ve soygun yöntemleriyle birbirlerini yiyip tüketirken, bazıları daha da büyüyor, bazıları tarih sahnesinden yok olup gidiyor. Böylece sermaye ve servet daha az elde toplanırken, sefalet ve yıkım en geniş kitlelere yayılıyor ve enternasyonalist proletarya haykırıyor: “Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün”.

Enternasyonalist proletarya yüksek bir bilinç ve mücadele azmiyle “Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün” diye haykırırken, enternasyonalist proletaryanın öncü müfrezeleri ne yapıyor?

Hiç kuşku yok ki, ulusal çıkarları uğruna proletaryayı arkasından hançerleyen Sosyal Demokrat İşçi Partileri, Komintern tarafından mahkûm edilmişti. Tarihsel evrimin ve ihanetin sonucu ortaya çıkan Eurokomünist partileri bu çığlıklara kulaklarını tıkayarak, iş-

çi ve emekçileri aldatmaya devam edecektir. Avrupa’da sınıf çelişkilerinin ve çatışmalarının derinleşmesi, sertleşmesi, yaygınlaşması ve yoğunlaşması sonucu sistemi mükemmelleştirmek isteyen Eurokomünist partiler kitlelerin yeni bir dünya özleminin önünde daha fazla duramazlar. Enternasyonalist proletarya tarihsel birikimine, deneyimine ve mücadeleye bağlı olarak gerçek devrimci öncülerine kavuşacaktır.

Türkiye ve Kürdistan’a gelince; ekonomik politik krizin varlığı artık burjuva sınıf tarafından bile dile getirilirken, her an bir sosyal patlama, isyan ve ayaklanma olur diye uykusuz geceler geçirip her türlü zor önlemi alırken, Türkiye ve Kürdistan’ın proletaryasının

öncüleri ne yapıyorlar? Artık nesnel gerçekliğin bir sonucu olarak en dar kafalılardan bile kavradığı devrimci durumu görmek isteyenler görüyor, anlıyor, kavıyor. Ama ne diyor? Ne yapıyor? Daha düne kadar devrimci durumu reddedenler şimdilerde evet, devrimin objektif koşulları var, diyerek sübjektif faktörün eksikliğinden dem vuruyorlar. Böyleleri bilmelidirler ki özne olamıyorsanız özneyi büyütür, geliştirir, güçlendirirsiniz. Çünkü Marks’ın dediği gibi, “Devrimci durum, partilerin ve örgütlerin iradesinden bağımsız kapitalist sistemin kendi işleyiş yasalarının bir sonucu olarak ortaya çıkar. Devrimci bir partinin devrimci araç ve yöntemleriyle devrime dönüşebilir. Aksi halde çürüme ve yozlaşma kaçınılmazdır”.

Evet, tıpkı Marks’ın dediği gibi, Türkiye ve K. Kürdistan devrimci hareketlerinin büyük bir bölümü çürüme ve yozlaşma içindedir.

Enternasyonalist proletaryanın birlik, dayanışma, mücadele ve kapitalizme karşı savaş günü 1 Mayıs’ta bu durum bir kez daha ortaya çıktı. Leninist Parti’nin çok önceden açıklanan ve herkesin kafasına kazınan 1 Ma-

ys’ta 1 Mayıs Alanı’na, kavga, devrim ve iktidar alanına çağrısını sağır sultan bile duymuş olmasına rağmen, Türkiye ve K. Kürdistan’ın devrimci hareketleri duymazdan, görmezden geldiler. Suskunluk fesadıyla bu çağrıyı boğmak istediler. Peki niye böyle

‘Sol’un ritmini tutan gençler

Bu yılki 1 Mayıs mitinginde farklı bir grup vardı.. Daha 18 - 20 yaşlarında bir grup genç, İşçi ve Emekçi Bayramı’na, davul, tencere ve kazan çalarak katıldı..

SAĞ PARTİLER DE KUTLAMALARA KATILDI

yaptılar? Çünkü artık onların büyük bölümü devrimci barutunu tüketti. Politik çevirme hareketinin bir sonucu olarak düzene eklemelendiler, devrime, iktidara sırtlarını döndüler. İktidara yürüten yığınlara devrim ve iktidar yolunu gösteren Leninist Parti devrim ve iktidar alanına; “Bütün İktidar Emeğin Olacak”, “Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” talepleriyle yürüdü. Leninist Parti, yaşamdan kovulan, açlığa, işsizliğe, çaresizliğe, çözümsüzlüğe mahkum edilen emekçi kitlelere çözüm sundu: Çare ve çözüm devrim ve iktidar için kavga atılmaktır.

Kavga alanından, devrim alanından kaçanlardan devrim ve iktidar beklenemez. Uzun zamandan beri 1 Mayıs Alanı'na veda edenler net bir alan vurgusu yapamadılar, yapamazlar. Onlar burjuvazinin gösterdiği alanda kimin daha fazla olduğunu sayar, kimin o alan içinde daha ileriye gittiğinin hesabını yaparak mutlu olurlar. Ve şöyle derler “demek ki olay olmuyormuş”. Aslında onlar kavgadan yana değilmiş de kavgayı çıkaran burjuvalarımız(!) Burjuvazi de kavgaya baş vurmayınca her şey güllük gülistanlık oluyormuş. Eh ne diyelim, kutlu olsun. Nihayet tekeli sermaye partileriyle enternasyonalist proletaryanın birlik, dayanışma, mücadele ve kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs'ta iç içe, omuz omuz olma durumuna geldiniz. Hep bir arada olunca kavga

isteği de olmayınca “Demek ki kavga olmuyormuş”. Emekçi kitleler açlıktan, işsizlikten inim inim inerken “Demek ki olay olmuyormuş”, ne oluyormuş; reform vaadiyle oyalamak. Ancak hemen belirtelim kitleler ileri gitmek, açlığa, zulme sömürüye ve zorbalığa karşı son vermek isteğiyle ayağa kalktığında ilk işleri sizin barikatlarınızı aşmak olacak Devrim ve iktidar bunu zorunlu kılıyor. Biz şimdiden belirtelim ve vurgulayalım; “Dost acı söylemiş”, bizim bunları söylememiz sübjektif niyetimiz değil. Nesnel gerçeklik budur. Nesnel gerçekler inatçıdır elbet kendilerini kabul ettirirler.

Leninistler her 1 Mayıs'ta devrim ve iktidar perspektifiyle hareket ediyor. Çünkü devrim nesnelidir. Günceldir. Koparıp almak devrimci iradeye, ataklığa, enerjiliğe ve savaş kapasitesine bağlı. Her şeyden evvel de güçlü bir politik, ideolojik, programatik ve stratejik, hatta Demokratik Halk Devrimi ve Halk İktidarı stratejisine sahip olmaktır. Daha önce de söyledik, şimdi de tekrarlıyoruz; İktidar dışında her şey hiç birşeydir. Bu nedenle 90'lardan beri güncel somut devrim olgusuna uygun davranıp kavga alanına, devrim ve iktidar alanına yürüyoruz. Reformlar size kalsın biz başka alem isteriz.

YAŞASIN DEVRİMCİ 1 MAYIS!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

Devrimci 1 MAYIS 1 MAYIS ALANI'nda, TAKSİM'deydi!

Bu yıl, dünya çapında gerçekleşen 1 Mayıs eylemlerine baktığımızda, ağırlıklı olarak aynı yerlerde iki farklı 1 Mayıs eylemleri gerçekleştiğini görüyoruz. Reformist ve oportünistlerin kitlelerin bilincini bulandırarak onları devrim ve iktidar hedefinden uzaklaştırıp düzen içi taleplerle harekete geçirdiği burjuva 1 Mayıs'larla, dünyayı değiştirme özlemiyle sokaklara çıkıp çatışmalara giren kitlelerin devrimci 1 Mayıs'ları. İşçilerin, emekçilerin; burjuvazinin oyunlarına cevap olarak düzenledikleri 1 Mayıs eylemleri, 1 Mayıs'ın devrimci yönünü ön plana çıkararak, bu önemli günün ancak proletarya diktatörlüğünden, sosyalizmden sonra “bayram” olarak kutlanabileceğini, o güne kadar “Kapitalizme Karşı Savaş Günü” olarak ey-

lemlerle doldurulması gerektiğini herkese gösterdi.

Türkiye'de de sadece Leninistler, devletin “izin” verdiği bir alanı, burjuvazinin kontrolü altındaki barışçıl ve uzlaşmacı bir 1 Mayıs'ı reddederek, her 1 Mayıs'ta olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da 1 Mayıs Alanı olan Taksim Meydanı'ndaki kavgada yerlerini aldılar. Reformizmin ve oportünizmin köşe bucak kaçtığı 1 Mayıs Alanı'nda Leninistlerin dışında yalnızca burjuva basın, sivil ve resmi polislerle çevik kuvvet ekipleri vardı. Öğlen saat 13:30'da kuşlama yapılarak başlayan eylemde; “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan” yazılı “Mücadele Birliği Platformu” imzalı pankart açıldı ve “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Ya Devrim Ya Ölüm”, “İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek” sloganları atılmaya başlandı. Taksim Meydanı'nı abluka altına almış olan polisler hemen müdahale ederek açılan pankartı almaya çalıştılar. Pankartı vermemek için mücadele eden eylemciler, tartaklanarak polis aracına götürülürken “Ya Devrim Ya Ölüm” sloganını atıyorlar, aracın içinden etraflarında toplanan kitleye zafer işareti yapıyorlardı.

Gözaltına alınan iki eylemci daha sonra Beyoğlu İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne götürülmüş, burada baskı ve şiddet maruz kalmış, ancak yaşları küçük olduğu için avukatları eşliğinde hemen savcılığa sevk edilerek serbest bırakılmışlardır.

Diğer yıllarda olduğu gibi bu yıl ki 1 Mayıs'ı da, Leninistler, işçi ve emekçilerin kapitalizme karşı savaş günü olarak devrimci bir eylemle karşılamışlardır. Leninistler, Denizler'den, 13 Mart Savaşçılarından aldıkları devrimci 1 Mayıs bayrağını devrime kadar ellerinde dalgalandıracaklardır. □

İZMİR'de 1 MAYIS

Ülkelerimizin her köşesinde gerçekleştirilen 1 Mayıs eylemleri çerçevesinde, İzmir'de de bir miting düzenlendi.

Miting, 1 Mayıs günü eyleme katılacak grupların, belirlenen buluşma noktalarından hareket etmeleriyle, saat 12:00'de başladı. Bizler de saat 12:00'de sosyalist basın çevreleriyle birlikte Gümrük'te toplanarak, Cumhuriyet Meydanı'na doğru oluşturduğumuz kortejlerle ve pankartlarımızla birlikte yürüyüşe geçtik.

Açığımız pankartta "Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün / Mücadele Birliği Platformu" yazılıydı. Ayrıca üzerinde "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Filistin Devrimi Yalnız Değildir", "Umut Devrimde Çözüm Sosyalizmde" yazılı dövizlerimizi de açarak Cumhuriyet Meydanı'nda oluşturulan polis arama noktasına kadar sloganlarımızla ve kuşlamalarımızla birlikte geldikten sonra meydana diğer kollardan gelen gruplarla birleştik. Polis, arama noktasında birçok dayatmada bulundu. Bayanları aramak için özel kabinler getirmişlerdi. Bu kabinlerde onur kırıcı bir şekilde arama dayatılıyordu. Bizlerse buna izin vermedik ve "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla arama noktasına yüklendik. Polislerde bunun üzerine bayan arkadaşlarımızı kabinlere sokamadı. Aslında birçok geri adımın atıldığı bu eylemde istenildiği ve kararlı bulunduğu zaman düşmana geri adım atılabileceği de görülmüş oldu.

Arama noktasından geçildikten sonra asıl mitingin yapılacağı Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüyüş kolu tekrar düzenlendi. Ve eylem, kitlenin Gündoğdu Meydanı'na girmesi ve konuşmaların yapılmasının ardından sona erdi.

Eylem boyunca bizler; "Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Devrimci Başkaldırımız", "Yaşasın İşçi ve Emekçilerin Mücadele Birliği", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar

Teslim Alınmaz", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Genel Grev Genel Silahlanma", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Bu Azadi Aşiti Şer Şer Şer", "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Faşist TC Ordusu Kürdistan'dan Defol", "Filistin Devrimi Yalnız Değildir", "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam", "Murat, Sibel, Aysun Yaşıyor Leninistler Savaşıyor", "Devrim Biziz Biz Devrimiz", "Devrim Yolunda Leninist Saflara", "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, Leninistler Savaşıyor", "Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri", "Yaşasın Devrimci Öğrenci Birlikleri" sloganlarını atık. Ayrıca yürüyüş esnasında ve alanda sık sık, "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Yaşasın Leninist Gerilla Birlikleri", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği" sloganlarının atıldığı da duyuluyordu.

İktidar İçin Mücadele Birliği Okurları/İzmir

ADANA'da

1 MAYIS

Dünya işçi sınıfının kapitalizme karşı savaş ve mücadele günü olan 1 Mayıs, Adana'da binlerce Kürt ve Türk işçinin, emekçinin, öğrencinin yoğun katılımıyla geçti. 1 Mayıs'ta, işçilerimiz sendikaları, Demokratik Kitle Örgütleri, EMEP, ÖDP, HADEP gibi yasal reformist partilerin yanı sıra devrimci sosyalist basından İ.İ. Mücadele Birliği, Alınteri, Atılım, Kızıl Bayrak, Devrimci Demokrasi, Odak ve de Halkevleri katıldı.

Eyleme katılan sendikalar, demokratik kitle örgütleri, reformist partiler ve küçük burjuva sol hareketler eylem boyunca "Yaşasın 1 Mayıs", "Direne Direne Kazanacağız", "İş Ekmek, Özgürlük", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Biji Aşiti", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Genel Grev Genel Direniş", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" vb. sloganlarını attılar. Ayrıca Atılım dergisinin 1 Mayıs'a bol trampet getirip eylemin başından sonuna kadar trampet çalmaları gayet ilginçti(!)

İşçi sınıfının mücadele günü olan 1 Mayıs'ta bizler İktidar

İçin Mücadele Birliği okurları olarak sloganlarımızla, coşku-muzla, ciddiyetimizle, yürüyüş esnasında ve eylem alanında başta Kürt halkının olmak üzere çevremizdeki işçilerin, emekçilerin ve öğrencilerin yoğun ilgisiyle karşılaştık. Bizler, eylemin başından sonuna kadar büyük bir coşkuyla haykırdığımız "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın 1 Mayıs Tutsaklara Özgürlük", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Devrim Yolunda Leninist Saflara", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Kürdistan'a Özgürlük Devrimle Gelecek", "Faşist TC Kürdistan'dan Defol", "Bu Azadi Aşiti Şer Şer Şer", "İktidar Dışında Her Şey Hiç Birşeydir", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm".... sloganlarımız ile yoğun bir şekilde dağıttığımız bildiri-lerimizle işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına; devrime ve iktidara Leninist Partinin öncülüğünde hazırlanma çağrısı yaptık ve bu sene gördük ki devrimci 1 Mayıs'ın gerçek temsilcileri yalnızca Leninistlerdir.

DEVİRİM BİZİZ, BİZ DEVİRİMİZ!

İktidar İçin Mücadele Birliği Okuru/Akdeniz

İSVİÇRE’de 1 MAYIS

İşçi sınıfının birlik, dayanışma, mücadele ve kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs, tüm dünyada sermayeye karşı bir kavga günü olarak gerçekleşti. 1 Mayıs, İsviçre’de de başta Basel, Zürih, Bern, Lozan,

Cenevre gibi şehirlerde çeşitli eylemlerle karşılandı. Her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs eylemlerinin en görkemlisi ve kalabalık olanı Zürih şehrinde yapıldı. Sabah saat 10.30’da Helvetia Platz’da yapılan ve 1 Mayıs’ın önemini anlatıldığı açıklamanın okunması ve Amerikalı küreselleşme karşıtı bir misafir konuşmacının yaptığı konuşmadan sonra yürüyüş başladı. Yürüyüşe katılım yüksekti. Başta İsviçre’deki sendikaların en büyüğü olan İsviçre Yapı ve Endüstri İşçileri Sendikası (GBI) yerini aldı. İsviçreli örgütlerden sonra Türkiye, Kürdistan ve diğer uluslardan örgüt ve partiler kortejdeki yerlerini aldılar. Yürüyüş yaklaşık 2 saat sürdü. Yürüyüş boyunca en çok dikkati çeken, Sri Lanka’da mücadele eden Tamil ELAM (Tamil Kaplanları) örgütü ve TKEP/Leninist korteji oldu. TKEP/Leninist kortejinin taşıdığı diğer ulusların bayrakları (Küba, Filistin parti bayrakları vb.) büyük ilgi çekti. Taşınan İngilizce “Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi

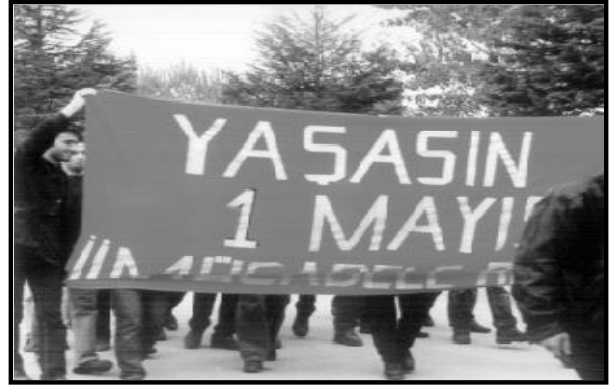

Öldürün” pankartı, günün anlam ve önemini belirtiyordu. Eylem, Bahnof Platz’da yapılan konuşmalarla devam etti. Burada; “Yaşasın 1 Mayıs”, “Yaşasın Enternasyonal Dayanışma”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz” sloganları gür bir şekilde haykırıldı. Daha sonra yürüyüş noktalandı. Eylemden yaklaşık yarım saat sonra İsviçreli anti-faşist örgütlerin bulunduğu grupla polisler arasında saatlerce süren sokak çatışmaları yaşandı. Polisin çatışma boyunca plastik mermi ve göz yaşartıcı bombalar kullanmasına rağmen kararlı bir karşı koyuş gösterildi. Yaklaşık 100 kişi gözaltına alındı.

İktidar İçin Mücadele Birliği/İSVİÇRE

ESKİŞEHİR’de 1 MAYIS

Tüm dünyada zafer, devrim ve iktidar bilinciyle savaşan devrimci proletaryanın günü olan 1 Mayıs Eskişehir’de de yapıldı. 1 Mayıs gününde dahi iş bırakmadan yapılacak yürüyüş akşam saat 18:00’de şehrin dışında sayılabilecek Kütahya Caddesi’nden baş-

ladı. Enveriye İstasyonu girişinde bir araya gelen kitle içinde işçiler, emekçiler, sendikalar, siyasi partiler, sivil toplum örgütleri, öğrenciler ve dergi çevreleri vardı. Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı yürüyüşe bizler de “Yaşasın 1 Mayıs, İ.İ. Mücadele Birliği” yazılı pankartımızla katıldık. Pankartımızı açtıktan sonra bir grup devrimci arkadaş bazı ortak sloganlar eşliğinde bizimle yürümek istedi. Bu isteklerini devrimci dayanışma için kabul ettik. Yürüyüş esnasında “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak”, “Bütün İktidar Emegin Olacak”, “İktidar Dışında Her Şey Hiç Birşeydir”, “Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür”, “Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek”, “Kürdistan’da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Filistin Devrimi Yalnız Değildir”, “Filistin’de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm”, “Bir İki Üç Daha Fazla Vietnam, Daha Fazla Filistin”, “Ya Devrim, Ya Ölüm”, “Yaşasın 1 Mayıs”, “Biji Yek Gulan”, “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız”, “Faşizme Karşı Silah Başına”, “Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam”, “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara”, “Savra Savra Hatta Nası”, “Savaş Savaş Zafer Kadar”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Bedel Ödedik Bedel Ödeceğiz” sloganlarını gür bir sesle haykırarak. Yürüyüş sırasında çevredekiler ve balkonlardaki insanlar zafer işaretleri ve alkışlarla yürüyüştekilere destek verdi. Yürüyüş düzeni yine işçileri, öğrencileri ve dergi çevrelerini birbirinden ayıracak ve işçileri kitlenin en önünde devrimci gruplardan izole edecek şekilde düzenlenmişti. Bu da her yerde olduğu gibi Eskişehir’de de 1 Mayıs’ın “olaysız” geçmesi için nasıl uğraş verildiğini gösteriyordu.

Polisin geniş güvenlik önlemi aldığı gaz bombaları, panzerleri, köpekleriyle hazır bulunduğu gözlemlendi. Yürüyüş, Eskişehir Tren İstasyonu’nun önünde yapılan konuşma sonrası saat 19:00’da kitlenin dağılmasıyla sona erdi.

İktidar İçin Mücadele Birliği Okurları/ESKİŞEHİR

2002 1 Mayıs'ına PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ Damgasını Vurdu!

1 Mayıs 2002'de proleter dünyanın ayak seslerini duyduk. İki asra yaklaşan modern sınıf savaşımı tarihinde proleterya; hiç bu denli yaygın, yoğun ve büyük bir eyleme imza atmamıştı. Geçen yüzyıl yalnızca sosyalist ülkelerin 1 Mayıs gösterilerinde milyonlarca söz edilirdi. 21. yüzyılda ise 1 Mayıs'larda alanlara milyonlarla ölçülen emekçi yığınlarının çıktığı ülkeler çoğaldı. Ve nihayet 2002'de Fransa, İtalya, Japonya, Venezuela, Rusya, Almanya en kitlesel 1 Mayıs gösterilerine sahne oldular. Bu büyük tarihi eylemin büyük sonuçları olacaktır. Bu tarihi eylemin her yönden irdelenmesi gerekir.

Hemen her eylemde Filistin Devrimi'ne sunulan destek öne çıkıyordu. Kuşkusuz önemli bir nokta, buraya tekrar döneceğiz. Ama en az bunun kadar önemli bir tablo daha çıktı 1 Mayıs'ta: her ülkenin işçi sınıfı, kendi iç-politik sorunlarına damgalarını vurdular. İngiltere'de işçilerin hedefi Blair hükümeti ve uygulamaları oldu. Fransa'da seçimler 1 Mayıs'a damgasını vurdu ve bu sayede proleterya en güçlü biçimde kendi gücünü sunma fırsatı buldu. İtalya'da faşist destekli Berlusconi hükümeti bir süredir işçilerle açığtan kapışma içine girmişti ve 1 Mayıs, işçilerin bir kez daha Berlusconi'ye gövde gösterme fırsatı oldu. Rusya'da gösterilere, Komünist Parti'nin kapatılması isteği damgasını vurdu. Venezuela emekçileri ise, karşı-devrimci darbeyi püskürtmenin verdiği zafer üstünlüğü ile bir kez daha Chavez'e devrimci görevlerini hatırlattılar.

Bu haliyle 1 Mayıs 2002, bir çok ülkede yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği, yönetilenlerin ise eskisi gibi yönetilmek istemediği, sınıfların bu karşılıklı çatışma ve çelişkileri-

nin bir dizi eylemle ortaya çıktığı bir döneme denk geldi. Bütün dünyada devrimci durum olgunlaşıyor ve 1 Mayıs 2002, bu durumun tarihi eylem olarak ifadesidir.

Emperyalist-kapitalist sistemin krizi, bütün ülkelerdeki devrimci krizin temelidir. Emperyalist ülkeler, bağımlı ülkeler üzerindeki ekonomik ilhak durumlarını sonuna kadar vardi-
yor olsalar da, kendi emekçilerinin ayağa kalkışını önleyemiyorlar. Çünkü, sermaye dünyası açısından işler, hiç de iyi gitmiyor. IMF, Dünya Bankası gibi uluslararası sermaye kurumları, dünya ekonomisinin sürekli daralma, küçülme sorunuyla karşı karşıya bulunduğu uyarısını yapıyor. Te-kellerarası rekabeti kızıştıran bu durum, bağımlı ülkeler yanında, emperyalist merkezlerdeki yıkımı ve yoksullaşmayı da olağanüstü hızlandırıyor. Bütün kıtalarda aynı dönem içerisinde ortaya çıkan onlarca ayaklanmanın tümünü birbirine bağlayan şey; işte bu ekonomik gerçekliktir.

Ancak, bu devrimci krizlerin ülkelerde tezahürü, farklı farklı

politik biçimler taşıyor. Politika, ekonominin yoğunlaşmış halidir. Ekonomik yıkımın az ya da çok hızla sefalete sürüklediği milyonların, yine milyonlar halinde sokaklara çıkması için, politik krizlere gereksinim vardır. Söz konusu politik krizler ve emekçilerin tavırları, o ülkenin tarihi birikimi, kendine özgü sınıflar dengesi tarafından biçimlendirilir. Esasın-da, farklı ülkelerde, kitlesellik kazanan 1 Mayıs'larda yükselen farklı politik talepler, bu ayaklanmaların emperyalist-kapitalist sistemin genel bunalımı ve girdiği yeni evre tarafından belirlendiği gerçeğini değiştirmiyor, tam tersine; sistemin genel krizi, farklı politik biçimlere bürünerek ortaya çıkıyor ve genel krizi sermaye dünyası açısından içinden çıkıl-

1 Mayıs 2002, dünya proleteryaasının Filistin Devrimi'ne verdiği büyük destekle belleklerde yer etti. Avustralya'dan Latin'lere, Avrupa'dan Uzak Asya'ya kadar tüm kıtalarda proleterya, ekonomik yıkım ve politik krizlerin biriktirdiği sorunlar arasında, Filistin Devrimi'ni unutmadı. Dünya emekçilerinin en kritik anda vermiş oldukları bu destek, Filistin Devrimi üzerindeki emperyalist baskıyı gerilette. Dünya proleteryası, ezilen uluslara mücadelelerinde zafer istiyorlarsa, sermaye güçlerine değil, uluslararası proleter güçlere dayanmaları gerektiğini bir kez daha en güçlü biçimde göstermiş oldu.

maz bir hale getiriyor.

1 Mayıs'ta en kalabalık gösterilere sahne olan Fransa'da, politik kriz ırkçı-faşist partinin ikinci tura kalmasıyla tırmandı. İşçiler, gençlik ve komünist gruplar 1 Mayıs öncesinden alanları doldurdu. Chirac yanlılarının bu gösterilerdeki etkisi cılız oldu. Çünkü milyonlar Chirac için "hırsız" diye haykırıyordu. Bu yönüyle işçiler ve gençlik kitleleri, sermayenin oyunlarına alet olmayacak kadar bir politik birikime sahip olduklarını da göstermiş oldular. Chirac belki yeniden seçimleri kazanan taraf oldu ama, sermaye artık Fransız emekçilerini "eskisi gibi" yönetemeyecek. Emekçilerin milyonlara varan kalabalıklarla sermaye cephesine verdikleri mesaj; "artık eskisi gibi yönetilmek istemedikleri" yönünde oldu. Fransız emekçileri için tek sorun ırkçı-faşist partinin yükselişi değildi. Onlar, son on yılda çok şey kaybettiler. 1 Mayıs'ta, Paris sokaklarında dalgalanan pankartlarda 4 milyon işsiz ve 7 milyon kişinin sefalet çektiği gerçekleri dile geldi. "İkinci tura gerek yok. Halk Elysee Sarayına!" çağrıları yankılandı. Parlamento-içi bir sorundan çıkan politik kriz, kısa sürede parlamento-dışı bir eğilime girdi; bu eylemle milyonlar sokakların politik gücünü gördü, kendi gücünü sınamıştı. 1 Mayıs eylemiyle birlikte proletarya, sokaklarda yürütülen politik savaşımın üzerinde egemenlik kuracak bir zemin yakalamış oldu.

İtalya'da da süreç aynı yönde işliyor. İtalyan tekelleri için tatlı karlarla dolu yıllar sona erdi. Onlar da çareyi, işçi atmaya kolaylaştıran yeni yasalar çıkartmakta buldular. Zaten yeterince işsiz kol gezdiği, kayıt-dışı ekonomik birimlerde göçmenlerin açlık pahasına çalıştırıldığı İtalya'da, ırkçı-faşist partilerle desteklenen Berlusconi hükümetinin her yeni uygulaması, milyonlarca işçi tarafından gösterilerle, genel grevlerle yanıtladı. İtalya 1 Mayıs'a, keskinleşen sınıf savaşımının eşliğinde girdi. Tek başına başkent Roma, 600 bin kişinin gösterisiyle sar-

sıldı. Genellikle işçi sınıfının Kuzey İtalya kentlerinde güçlü olduğu ve uzun yıllar topyekün komünist güçlere destek verdiği bilinir. Oysa işçiler, 1 Mayıs'ta, proletaryanın mücadele gününde, sermayenin politik başkenti Roma'ya güçlerinin esas bölümünü yığdılar ve Berlusconi hükümetine açık gözdağı verdiler. Keskin sınıf mücadelelerinden ve Cenova yaklaşmasından geçen işçi sınıfı hareketi, komünist güçler arasında da kendi doğal sonuçlarını yaratıyor. Uzun süredir pembeleşen ve komünist niteliklerini tamamen kaybeden parti ve onun destekçisi sendikalar, daha radikal söylem ve eylemlerle ortaya çıkan devrimci örgütler karşısında geriliyorlar. Kendisi en büyük kapitalistlerden biri olan Berlusconi, tekelci sermayenin yığınları "artık eskisi gibi" yönetmeye yetenekli olmadığını farkında ve yeni baskı-saldırı yasalarını yürürlüğe koymaktan çekinmeyecektir. Çünkü emperyalist sistemin krizinden en çok etkilenen İtalyan tekellerinin buna ihtiyacı var. Öte yandan, İtalyan işçi sınıfı, hem yeni saldırılara karşı koymaktan başka bir çaresi kalmadığını biliyor ve hem de uzun yıllardır bir uyuşukluk içinde olan kendi sınıf temsilcilerine öfkesini eylemler içinde ifade etmekten çekinmiyor. 1 Mayıs, İtalyan proleterlerinin bu yönde ne denli kararlı olduklarını gösterdi.

Venezuela, tarihinin en kalabalık, en güçlü 1 Mayıs gösterilerine sahne oldu belki de. Karşı-devrimi ezen kitlelerin ateşi henüz düşmemişti. Tam tersine, Chavez'i geri getiren ve Küba tarafından "devrimin za-

feri" olarak selamlanan tarihi eylemin ardından, yoksul emekçilerin şiddet dolu gösterileri aralıksız sürmüştü. Chavez, darbecilere ve sermaye güçlerine "uzlaşma" çağrıları yaparken, sokaktaki yoksullar tam tersini yapıyor, servet sahiplerine saldırıyor ve bu olaylarda 46 kişi ölüyordu. Tarihsel eylemlerinin ilk meyvesi olan "devrimci zafer"den aldıkları moralle 1 Mayıs'a giren Venezuela emekçileri, Chavez'e bir kez daha asıl gü-

...Daha şimdiden, proletaryanın enternasyonal kavgasıyla ezilen ulusların özgürlük mücadelesinin içiçe geçtiğini müjdeleyen büyük eylemlere tanık oluyoruz. Sri Lanka'da Tamiller, 1 Mayıs'ta en güçlü katılımı sağladılar. Türkiye'de Kürt halkı 1 Mayıs alanlarına adeta kendi rengini verdi. Avustralya ve İngiltere'de göçmen azlıklar için 1 Mayıs alanlarında şiddetli kavgalar oldu. Dünya proletaryası ezilen halklara güven verdi, ezilen halklar özgürlük mücadelelerini daha da kamçılaman önemli bir moral desteğe kavuştu...

**1 MAYIS'a
Filistin damgası**

cün sokaklarda, parlamento dışında ve proletarya da olduğunu hatırlatmış oldular.

Rusya'da 1 Mayıs, son aylarda komünist partileri yasaklama girişimleriyle açığa çıkan politik bir krizin eşliğinde karşılandı. '98'de yaşanan büyük ekonomik buhran, emperyalist dünyanın Rusya'yı kaybetmesiyle sonuçlandı. Fakat bu durum, Rusya içinde karşıt çelişkilerle konumlanan politik güçlerin mücadelesini sonlandırmadı. Emperyalist hegemonyanın sıçramalı çöküşü, 11 Eylül olaylarıyla keskin bir biçim aldığı anda, Rusya'da on yıllardır karşı-devrimcilere destek olan mülk sahipleriyle komünistlerin kapışması bir kez daha kaçınılmaz oldu. Putin iktidarına destek olan gerici partiler, parlamentodaki komisyonlardan komünistleri atmakla işe başladılar ve girişimlerini bütün komünist yapıları yasaklamaya dek vardırmak istediler. Komünist güçler bu girişimlere 1 Mayıs'ta yanıt verdi. Putin ve destekçilerinin iki katı kalabalık güçlerle, Kızıl Meydan'a çıktılar. Rusya'da komünist parti parlamentoda; komisyon üyelerini koruyamayacak denli güçsüzdü ama, sokaklardaki gücün gerçek hakiminin kendileri olduğunu gösterdiler. Bu durum Rusya'da "parlamentodışı" mücadele yöntemlerini ve politik krizi yükseltecektir.

Aynı dönem içinde yoğunlaşan politik krizler, farklı ülkelerin proleterlerini milyonlar halinde 1 Mayıs alanlarına taşıdı. Ülkelerimizde de aynı durumu gözlemlemek artık şaşırtıcı olmasa gerek. İstanbul, İzmir, Ankara ve Adana başta olmak üzere, son yılların en yoğun katılımlı 1 Mayıs gösterileri, proletaryayı bir kez daha öne çıkardı. Emperyalist tekellerin tam ilhak girişimleri, özellikle son iki yıldır, bütün emekçi sınıfları olağanüstü bir hızla yıkıma, yoksullaşmaya ve mülksüzleşmeye sürükledi. Geçen yıl, sokaklar küçük mülk sahiplerinin öfkeleriyle hareketlenmişti. Aynı zamanda geçen yıl, küçük mülk sahiplerinin hareketinin, geçici parlamlarla dolu, tutarsız ve dağınık, bu haliyle geriye kalan bütün emekçi sınıfları arkasından sürüklemeye yeteneği olmayan karakterlerini açığa çıkardı. Proletaryanın sınıf mücadelesinde tutarlılığını, örgütlülüğünü ve sağlam karakterini göstermesi için 1 Mayıs'tan daha iyi bir fırsat olur mu? Mücadele birikimine sahip işçilerin ileri kesimleri bu fırsatı, 1 Mayıs alanlarını daha kitlesel doldurarak değerlendirmeye çalıştı.

1 Mayıs 2002, dünya proletaryasının Filistin Devrimi'ne verdiği büyük destekle belleklerde yer etti. Avustralya'dan Latin'lere, Avrupa'dan Uzak Asya'ya kadar tüm kıtalarda proletarya, ekonomik yıkım ve politik krizlerin biriktirdiği sorunlar arasında, Filistin Devrimi'ni unutmadı. Dünya emekçilerinin en kritik anda vermiş oldukları bu destek, Filistin Devrimi üzerindeki emperyalist baskıyı gerilettiler. Dünya proletaryası, ezilen uluslara mücadelelerinde zafer istiyorlarsa, sermaye güçlerine değil, uluslararası proleter güçlere dayanmaları gerektiğini bir kez daha en güçlü biçimde göstermiş oldu. Bunun ezilen ulusların mücadeleleri üzerinde güven verici etkisi mutlaka görülecektir. Daha şimdiden, proletaryanın

enternasyonal kavgasıyla ezilen ulusların özgürlük mücadelesinin içiçe geçtiğini müjdeleyen büyük eylemlere tanık oluyoruz. Sri Lanka'da Tamiller, 1 Mayıs'ta en güçlü katılımı sağladılar. Türkiye'de Kürt halkı 1 Mayıs alanlarına adeta kendi rengini verdi. Avustralya ve İngiltere'de göçmen azlıklar için 1 Mayıs alanlarında şiddetli kavgalar oldu. Dünya proletaryası ezilen halklara güven verdi, ezilen halklar özgürlük mücadelelerini daha da kamçılıyan önemli bir moral desteğe kavuştu. Bir zamanlar güçlü sosyalist sistemin varlığıyla oluşan bu moral destek, şimdi dünya proletaryasının politik bilincinden ve kavgasından fişkiriyor. Kuşkusuz, eski dönemle karşılaştırılmayacak derecede önemli sonuçlar doğuracak yeni bir durumdur bu. Çünkü bu yeni politik düzey, eski dönem proletarya enternasyonalizminde eksik olan bir şeyin; "kendi burjuvalarının egemenliğine karşı savaşım"ın içinde boy veriyor. Bu olmadan, proletarya enternasyonalizmi gerçek devrimci karakterini kazanamaz. 2002 1 Mayıs'ı, proletarya enternasyonalizminde taşların yerli yerine oturduğu bir eylem oldu.

Emperyalist sistemin sıçramalı çöküşü, tek tek ülkelerde boy veren politik krizler ve toplumsal devrime yönelen özgürlük mücadeleleri, dünya proletaryasının önüne tarihi fırsatlar açıyor. 1 Mayıs 2002, bu tarihi fırsatları "Yeni Bir Dünya" hedefiyle zafere taşıyacak olan dünya proletaryasının ne denli büyük bir güce sahip olduğuna tanıklık etti. Politik krizleri izleyecek iç savaşlar ve zaferlerle dolu yeni bir dönemin kapılarını sonuna kadar açtı. □

DÜNYA'DA 1 MAYIS

Venezuela

☞ **Venezuela**'da bu yıl 2 farklı 1 Mayıs eylemi yapıldı.

İlki başkent Caracas'ta işçilerin talepleri ile ABD'nin çıkarlarını bağlamaya çalışan CTV Sendikası tarafından düzenlendi. Mitinge burjuvalar, orta burjuvalar ve sendikacılar katıldı. Bu kitlenin politik sloganlarına ve taleplerine orta sınıfın siyasi mücadelesi hakimdi ve en öne çıkan talep de devlet başkanı Chavez'in derhal görevden alınması veya bu konuda referandumu gidilmesi idi.

1 milyon civarında işçi ve emekçi de Bolivarcı İşçi Gücü (FBT)'nin düzenlediği eyleme katıldı. Emekçiler, ABD'nin 1 ay kadar önce düzenlediği darbenin karşısında olduklarını vurgulayarak Chavez'i destekleyen mesajlar verdiler.

☞ **Güney Kore**'de düzenlenen 1 Mayıs'ta onbinlerce emekçi hükümeti uyardı. Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (KCTU) çağrısıyla başkent Seul ve diğer 9 şehirdeki eyleme 100 binden fazla işçi katıldı.

İşçiler özelleştirmenin derhal durdurulmasını, haftalık çalışma süresinin 5 güne indirilmesini, sendikacılara yönelik devlet terörünün sona erdirilmesini talep ettiler. İşçiler ayrıca bu 1 Mayıs eyleminin sadece uyarı eylemi olduğunu söyleyerek hükümeti tehdit etti.

☞ 1 Mayıs'ta **İsviçre**'nin çeşitli şehirlerinde geniş katılımlarla yapılan 1 Mayıs eylemlerinde emekçiler, ekonomik-sosyal haklarının yanı sıra kaçak işçilere oturma izni verilmesi-

ni de talep ettiler, ayrıca eylemlerde İsrail'in Filistin'deki saldırıları ve ABD'nin Ortadoğu politikası protesto edildi.

Zürich'te yapılan eyleme yaklaşık 8 bin, Bern'dekine 4 bin, Basel'dekine ise 3 bin emekçi katılırken, Freiburg, Le Loche ve Basel-Land'da yapılan eylemlere de binlerce işçi ve emekçi katıldı. 1 Mayıs'ın ana sloganı ise "Başka Bir İsviçre Mümkün" olarak öne çıktı.

ABD'nin İsrail'i destekleyen politikalarını protesto eden sloganların atıldığı eylemlere ise polis saldırdı. Saldırıda biber gazı ve plastik mermi kullanan polis, pek çok eylemciyi yaraladı ve tutukladı.

☞ **Sri Lanka**'da 1 Mayıs eyleminde bu yıl diğer yıllardan farklı olarak başkent Colombo'da işçi ve emekçilerin haklarının yanı sıra Tamil halkının ulusal talepleri de dile getirildi.

Bağımsız bir Tamil devleti için silahlı mücadele veren LTTE'nin siyasi kanadının liderleri emekçi kitlelere konuşmalar yaptılar. Tamil Kaplanları'nın katıldığı bu ilk 1 Mayıs eyleminde 50 bin işçi ve emekçi bir araya geldi.

☞ **Küba**'da Devlet Başkanı Fidel Castro'nun da katıldığı 1 Mayıs kutlamalarına başkent Havana'da 1 milyondan fazla kişi katıldı. Fidel Castro, Devrim Meydanı'nda halka yaptığı konuşmada bu kutlamanın Küba tarihinin en büyük kutlaması olduğunu söyledi.

Sri Lanka

✚ **Makedonya**'nın başkenti Üsküp'de Sendikalar Birliği'nin düzenlediği 1 Mayıs eylemine binlerce işçi ve emekçi katıldı. Yapılan yürüyüş sırasında eylemciler Meclis ve hükümet binalarının önünde hükümet karşıtı sloganlar atıldılar.

✚ 106 yıl önce 1 Mayıs'ın doğduğu yer olan ABD'de "Kapitalizme Karşı Karnaval" adı altında bir araya gelen yüzlerce kişi savaş, ve polisin yoksullara uyguladığı şiddeti protesto ettiler. ABD'de düzenlenen 1 Mayıs eylemlerinde ayrıca Filistin'e destek verildi.

✚ **İngiltere**'de 1 Mayıs için 2 ayrı eylem yapıldı. Sendikaların düzenlediği eylemde onbinin üzerinde emekçi emperyalizme ve özelleştirmelere karşı çıkarken, diğer tarafta devrimci-sosyalist-komünist örgütler de 1 Mayıs alanlarına taleplerini taşdılar.

✚ **Rusya**'da da 1 Mayıs, 2 farklı eylemle karşılandı. İktidar partilerinin ve sendikaların düzenlediği 1 Mayıs'a katılan 150 bin işçi, sendikalara rağmen hükümeti protesto ederek serbest piyasa ekonomisi karşıtı sloganlar atıldılar. Komünist Parti'nin düzenlediği 1 Mayıs eylemine de 250 bin kişi katıldı.

✚ **İtalya**'da 1 Mayıs, hükümete karşı Roma, Bologna, Torino, Milano ve Napoli şehirlerinde sendikaların düzenlediği eylemlerle karşılandı. Yüz binlerce işçi yeni iş yasasındaki işçi haklarını gasp eden değişiklikleri protesto etti ve buna izin vermeyeceklerini belirtti. Eyleme yaklaşık 600 bin kişi katıldı.

✚ **Avustralya**-Sydney'de 1 Mayıs eylemlerine göçmenlerin talepleri hakimdi. On binlerce işçi ve emekçinin katıldığı eylemde hükümetin mültecilere karşı insanlık dışı tavırlarını protesto eden eylemciler polislerle çatıştı. Ülkeye iltica başvurusu

yapan göçmenlerin tutulduğu kampları işleten şirketin binaları kuşatıldı. Eylem, eylemcilere polisin saldırısıyla sona erdi.

✚ **Malezya ve Singapur**'da yapılan 1 Mayıs eylemlerinde işçiler ve emekçiler polislerle çatıştı. Muhalefet parti liderlerinin de aralarında bulunduğu pek çok kişi tutuklandı.

✚ **Kamboçya**'da sendikalar önderliğinde yapılan 1 Mayıs eyleminde bin işçi başkent Phnom Penh'de çalışma saatlerinin azaltılması, ücretlerin artırılması ve çalışma mahkemesi kurulması talepleri dile getirildi.

✚ **Almanya**'da 500 şehir ve kasabada yapılan 1 Mayıs eylemlerine yüz binlerce işçi ve emekçi katıldı. Alman Sendikalar Birliği (DGB) tarafından düzenlenen eylemlerde işsizliğe, yoksulluğa, sosyal kısıtlamalara karşı pankart ve dövizler taşındı.

Berlin ve Hamburg'da 1 Mayıs eylemi için sokağa çıkan devrimci gruplar ile polis arasında çatışmalar çıktı. Çok sayıda eylemci ve polis yaralandı. Berlin'in Prenzlauer semtindeki çatışmalarda da sokaklarda çöp kutuları ateşe verildi.

İrkçı faşistlerin pek çok şehirde 1 Mayıs sebebiyle yapmak istediği provokasyonlar anti-faşistlerce engellendi. Berlin, Leipzig, Frankfurt, Mannheim, Ludwigsburg ve Führt'te on binlerce anti-faşist irkçıların eylemlerine karşı barikatlar kurdu.

Berlin'de 1 Mayıs'tan önceki gece sokaklarda barikat kuran gençler polislerle çatıştı. Polisin göz yaşartıcı gaz ve tazyikli su ile saldırdığı eylemciler taş ve şişe ile polise karşılık verdiler. 60 eylemci yaralanırken 25 kişi de gözaltına alındı.

✚ **Pakistan**'da 1 Mayıs resmi tatil ilan edildi. Sendikalar da işçilere "politik bir platform sunmak" amacıyla Pakistan İşçi Sendikaları Partisi'ni kurduklarını ilan ettiler. İşçi ve emekçileri sınıf bilincinden uzaklaştırmak için yapılan bu iki politik çevirme oyunu işe yaramadı. Karaçi kentinde düzenlenen 1 Mayıs eylemine basın, enerji, ulaşım, tekstil, balıkçılık ve liman sektörlerinden yüzlerce işçi, öğretmen ve doktor katıldı.

İspanya Madrid'de 80 bin civarında emekçi 1 Mayıs eylemine katıldı. İşçiler, haklarının kısıtlanmasına izin veremeyeceklerini ve mücadele edeceklerini belirttiler.

Endonezya, Japonya, Bangladeş, Tayvan, Kuzey Kore, Çin, Hindistan, Hırvatistan, Ukrayna, Çek Cumhuriyeti, Bulgaristan ve Filipinler'de de 1 Mayıs'ta kitlesel eylemler düzenlendi.

Almanya'da Metal Sektöründe BÜYÜK GREV

Dünyanın en büyük metal sendikası olan Almanya'daki IG Metall Sendikası 6 Mayıs'tan itibaren Toplu İş Sözleşmesi'nin çıkmaza girmesi üzerine greve başladı. Almanya'da iktidarı sarsan ve son yılların en büyük grevi olarak değerlendirilen IG Metall Sendikası'nın grevi, metal sektöründeki bir çok işyerine yayılmış durumda.

IG Metall sendikası, 7 Şubat günü başlayan Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin 19 Nisan günü çıkmaza girmesinin ardından tabandaki işçilerin isteği üzerine 25 Nisan-30 Nisan arası üç bölgede toplam binden fazla fabrikada 200 bin civarında işçiyi grev oylamasına çağırdı. İşçiler, grev öncesinde gerçekleştirdikleri uyarı grevleri ve

coşkulu mitinglerle greve hazır olduklarını ortaya koydular. 29 Nisan günü saat 12:00'da Manheim'de 50'ye yakın fabrikadan

10 bin civarında metal işçisi şehir merkezinde toplanarak haklarını mutlaka alacaklarını haykırdılar. Taşınan döviz ve pankartlarda "Yüzde 6,5 - Aşağı Olmaz", "Asıl Şimdi Başlıyoruz" gibi sloganlar yer alırken, işçilerin savaştığı bir ruh hali içinde oldukları belirtildi.

Grev oylaması sonucu Baden Württemberg'de 830 fabrikada çalışan 50 bin işçi 6 Mayıs'tan itibaren greve başladı. Greve başlayan işyerleri arasında BOSCH, Siemens gibi uluslararası tekellerin fabrikaları da bulunuyor. 50 bin metal işçisinin süresiz grevinin yanısıra greve destek eylemleri de giderek yaygınlaşıyor. Daimler Chrysler'de 2000 işçi 7 Mayıs günü bir saatliğine üretimi durdurarak greve destek verdi. Yine aynı

gün Frankfurt'ta 9500 işçi grevcilere destek için eylemler yaptılar. □

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Zindanlarda devrimci tutsakların yüzlerce gün önce başlayan Ölüm Orucu eylemleri devam ediyor. Sağlık durumları ağırlaşan onlarca devrimci tutsak hastanelerde zorla müdahale işkencesi ile karşı karşıya. Zindanlarda ve hastanelerde bulunan ve sağlık durumlarını öğrenebildiğimiz Ölüm Orucu savaşçıları ile ilgili bilgiler şöyledir;

✌ Sincan Zindanında bulunan TKP(ML) davası tutsağı Hıdır Demir'in tüberküloz hastalığının ilerlemesi nedeniyle 27 Nisan 2002 tarihinde ölümsüzleştiği,

✌ Kandıra Zindanından İzmit Devlet Hastanesi'ne kaldırılan ve 13 Mart 2002 tarihinde eyleminin 227. gününde zorla müdahale edilen TKEP/Leninist davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı Ergül Çiçekler'in Bakırköy Hastanesine sevk edildiği, buraya kabul edilmediği, tekrar İzmit Devlet Hastanesi'ne götürüldüğünde ise buraya da kabul edilmeyerek zindana geri götürüldüğü, yürümekte zorlandığı, hafıza probleminin devam ettiği, son on yılı hatırlamadığı,

✌ Edirne Zindanından Edirne Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırılan DHKP-C davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı Zeynel Abidin Şimşek'e hastanede bulunan subay ve askerler tarafından psikolojik baskı yapıldığı, sigara, sıcak su, tuvalete çıkma vb. ihtiyaçlarının engellenmeye çalışıldığı,

✌ TAYAD tarafından 7 Mayıs 2002 tarihinde yapılan açıklama ile 1 Mayıs 2002 tarihinde F tiplerinde 8. Ölüm Orucu ekiplerinin Ölüm Orucuna başladığı,

✌ Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nde bulunan DHKP-C davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçılarından Berkan Abatay ve Gülbahar Ünlü'nün sağlık durumlarının ağır olduğu, TKEP/Leninist davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı Şerif Kartoğlu'nun 8 Mayıs 2002 itibarıyla eyleminin 250. gününde olduğu, gözlerini açmakta zorlandığı, Adli Tıp Kurumu tarafından "6 ay süre ile tahliye edilmesi gerektiği" raporu verildiği, raporunda Şerif Kartoğlu'na Wernicke-Korsakof teşhisi konulduğu, TKEP/L davası tutsağı Nurettin Temel'in eyleminin 380. gününde olduğu, sırtında ve ayaklarında ağrılar olduğu, DHKP-C davası tutsağı Hamide Öztürk ile TKP/ML davası tutsağı Binnaz Demirbaş'ın Kartal Devlet Hastanesi'ne kaldırıldıkları,

✌ İzmit Devlet Hastanesi'nde tutulan MLKP davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı Serdar Güzel'in eyleminin 300'lü günlerine yaklaştığı, kas, eklem ve kemiklerinde ağrılarının olduğu, görmede zorlandığı, ışığa karşı aşırı duyarlılık kazandığı ve vücudunda şişlikler oluştuğu,

✌ Kandıra Zindanında bulunan MLKP davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı Cihan Deniz Tarak'ın boğazında oluşan iltihabın vücudunun çeşitli bölgelerine yayıldığı, sıvı alımının azaldığı,

✌ Sincan Zindanından Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırılan ve zorla müdahale için burada tutulan TKB davası tutsağı Halil Can Doğan, TKP(ML) davası tutsaklarından Önder Mercan ve Özgür Saltık, DHKP-C davası tutsağı Özgür Soner'in tahliye edildikleri,

✌ Ankara Numune Hastanesi'nde bulunan DHKP-C davası Ölüm Orucu savaşçılarından Feride Harman'ın belden aşağısını ve sol kolunu hissedemediği, yürümekte zorluk çektiği, yüzünde şişliklerin oluştuğu, unutkanlık ve halsizlik vb. sorunlarının olduğu, Talat Şanlı'nın bademciklerinin şiş ve ağzında yaralarının olduğu, kas, eklem ve başında ağrılar bulunduğu, TKP/ML davası Ölüm Orucu savaşçılarından; Hakkı Alpan'ın eyleminin 100. gününde müdahaleye uğradığı, şu an eyleminin 400'lü günlerinde olduğu, yürüyemediği, bacaklarında morluklar ve şişlikler olduğu, ayaklarında, kaburgalarında ağrıların olduğu, Özlem Aydın'ın 7. Ekip Ölüm Orucu savaşçısı olduğu, bilincini kaybettikten sonra Malatya Devlet Hastanesi'nde zorla müdahale edildiği, bilinci açıldıktan sonra eylemini Ankara Numune Hastanesi'nde devam ettiği,

✌ 24 Eylül 1999 tarihinde gerçekleştirilen ve 10 devrimci tutsağın katledildiği Ulucanlar Zindanı katliamı avukatlarından 28'i hakkında "görevlerini kötüye kullanmak" gerekçesiyle dava açıldığı,

✌ Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Canan ve Zehra Kulaksız'ın babaları olan Ahmet Kulaksız'ın kızlarının yaşamlarını anlattığı kitabının toplatıldığı, Ahmet Kulaksız'a da "kızlarını Ölüm Orucu'na teşvik ettiği" gerekçesiyle dava açıldığı, öğrenilmiştir.□

İspanya'dan DEVRİMCİ SELAMLAR...

Değerli yoldaşlar,

Bir Türk arkadaşımız sayesinde mektubunuzu İspanya yolca'ya çevirme şansımız oldu ve yine onun aracılığıyla sana ulaşıyoruz. Selamlarınızı ve devrimci cesaret dolu sözcüklerinizi duymak beni çok mutlu etti. Tümünüyle politik ifadelerine katılıyorum. Kapitalist sistemin düşüşü geçmesiyle insanlığın sosyalist geleceği artık bir yakın gelecek hedefidir.

Sevgili yoldaşlar, kahramanca bir mücadeleyi devam ettiriyorsunuz ve bunu politik bütünlüğünüz adına yapıyorsunuz, sizler dünya proletaryası için bir örnek oluşturu-

*ruyorsunuz. Biz daima yanınızda olacağız, sizin mücade-
leniz bizim mücadelemizdir, kardeşlerimiz.*

SALUD!

YAŞASIN TÜRK HALKININ MÜCADELESİ!

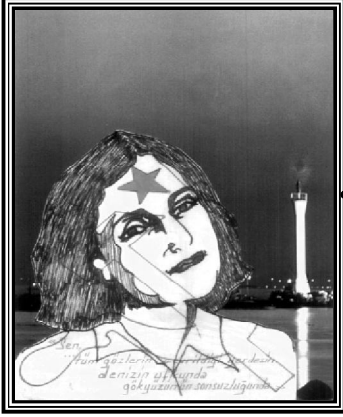
YAŞASIN ENTERNASYONAL!

YAŞASIN SOSYALİZM!

Javier

OCANA/TOLEDO-ESPAÑA

* İspanya'daki bir zindandan Leninist bir tutsağa gönderilen mektup.

Sibel'imizin Anısına...

Gün yavaş yavaş ağarmaya başlamıştı. Ay ışıltılı giysisini çıkarmış, sabahın sarı rengine inat, beyaz bürümüş, batıya doğru akıyordu... Akışındaki sadelikle

son kalan yıldızları da peşinden sürüklüyordu.

Su yine erkenden uyandı... her zamanki alışkanlığıyla uçsuz bucaksız okyanus sularına açılan pencereye uzandı ve uzakları çağrıştıran, çağırın gözlerini gezdirdi mavi sulara, ufukta...

Ufuk çizgisi bazen sisin içinde kayboluyor, her şey tek renge boyanıyordu... Gözler her nokta da aynı rengin hareketsizliğinde çırpınıyordu. İşte böyle zamanlarda Su telaşlanır, deniz fenerinin ışığına bakar ve iskeleye inerdi... yüreğinde kaybetme, yüreğinde ulaşamama, bulamamak korkusu, adımlarının birbirine karışmasına yol açıyordu. İskeleye inen patika yolu yürümek yerine, kayadan kayaya atlayıp, ayağının burkulmasına bile aldırmandan bırakırdı kendini, yükseklerden aşağılara... 'Eski bir liman' diyordu herkes buraya, ve her denizci göze alamıyordu buraya girmeyi... Liman denizin içlerine doğru uzun bir çığlık gibi uzanıyor ve Su yüreğindeki çığlıklarla en uca kadar gidiyordu, sise aldırmandan... Nefesini tutup tüm dikkatiyle uzaklardan gelecek sesi dinliyor, gözliüyordu...

Denizlere yol gösteren bir küçük fenderde oturuyordu Su... ve bu küçük deniz fenerinden başka kimseye anlatamıyordu, engin, hırçın okyanuslara olan sevdasını... Zaten ne zaman anlatmaya başlasa, "daha küçüksün, incessin, zayıfsın... zamanı değil şimdi" diye kesip atıyorlardı sözlerini... O zaman koşup gidiyordu küçük deniz fenerine... Kızgınlığını, kırgınlığını, öfkelerini anlatıyordu ona, biraz sakinleşince de düşlerini, sevdasını anlatmaya başlıyordu... Yeniden içine umutları, sıcaklığı doldurup 'Hoşçakal sevgili dostum' deyip ayrılıyordu.

Su'nun gözleri bir uzaklık şarkısıydı hep... Hayır, hüznünlü değil... Uzak ile yakının, özlem ile sevdanın en güzel, en sade uyumuydu. Gözbebekleri kapkaraydı ama gözlerine baktığında, mavi enginliğin uçsuz-bucaksızlığını, derinliğini bulurdun... Mavi rengi değil, deryaların ezgisini... hüznünlü değil, hırçın ve coşkun. Varlığının ilk gününden beri gözleri deryaya açılmasından mıydı bu durum? Bilemiyorum...

Elleri bir denizci eline benzemiyordu... küçüktü, tıpkı bedeni gibi... o kalın halatları nasıl kavrayacaktı... 'Yaparım' diyordu, 'Yaparım! Bir buluşayım, bir kavuşayım... her şeyi başaracağım görürsünüz!'. Bu sevdaya kavuşmasının önünde hiçbir engel olamazdı. Kendisi de çoğu zaman ellerine, bedeninin incecikliğine bakıp kızardı bedenine... Ama sonra 'sorun bedende değil, yürekte ve beyindedir asıl güç' diye bulurdu, çizer-

di yolunu...

Su tüm heyecanına, coşkunluğuna, hatta inatçılığına, biraz da hırçın inatçılığına karşın, fırtınasız denizler misali sakindi... Soğukkanlılığını korumayı başarıyordu.

Gün aydınlanmıştı birkaç dakika içinde... Su hala pencereden dışarıya, yani ufka bakıyordu. Derin nefeslerle içine çekiyordu denizden kopup gelen yosun kokusunu... Güneş sapsarı sarıyordu denizi... Sarıyordu sarmasına ama havada Su'nun içini tedirgin eden bir şeyler vardı. Sanki birden bire gece olacakmış ama yıldızsız, aysız kapkara bir gece olacakmış gibi... Her aldığı derin nefeste, içindeki tedirginlik de artıyordu.

Pencereden ayrıldı, dışarı çıktı... gökyüzüne baktı kendi çevresinde döne döne... baktı, baktı... hiç martı yoktu... Göçmediklerini bildiği halde, göçüp gitmişler gibi geldi bir an, mevsimsiz geç... Bu sessizlik hiç hoşuna gitmedi... Günle birlikte uyanan toprak bu sabah uyumamış, emzirmemişti filizlerini... Deniz fenerine koştu... Işığını kontrol etti... Etrafını dolaştı... Tekrar içeri girdi... Duvara yaslanıp öylece kaldı... Bu tuhaf doğumla doğmamayı daha doğrusu belirsizliği anlamaya çalışıyordu.

Bir süre sonra oturup kaldı düşüncelerle... acıkmıştı, henüz hiçbir şey yememiş, bir bardak sıcak çay bile içmemişti... Ama oradan ayrılmak istemiyordu. İçinden bir ses, 'gitme... burada kal' diyordu bu sefer... İlk defa aşağıdaki iskeleye de inmek istemiyordu. Neydi bu, neydi? Sorular, sorular... cevapsız... ağır-laştıkça ağırlaştı... Sonunda oturduğu yerde uyuyup kaldı...

Ne kadar uyuduğunu anlamamıştı ki, korkunç bir gürültüyle gözlerini açtı. Hava kapanmış fırtına olanca karanlığıyla yaklaşıyordu. Hemen fenerin ışığını yaktı... dürbünü aldı ve denizi gözlemeye başladı...

Fırtına başlayalı saatler olmuştu. Yıldırımlar adeta yanına düşer gibiydi... Yorgundu Su... bitkin, halsiz... Ama elindeki dürbünü biran olsun bırakmadığı gibi, denizi gözlemeyi de bırakmıyordu... O an kayalara doğru sürüklenen cılız ışık parçacıkları gördü. Yüreği hızla çarpmaya başladı, bir gemi olmalıydı bu, gemi... içindekileri, herbirini çok yakından tanıyor-muşçasına kaynadı bedenindeki kanı... Onları buradan gözleyip bir şey yapamamak öfkeliendirdi onu... 'Ne olur deniz fenerim daha güçlü yay ışığını' diye haykırıyordu, yağmurun, rüzgarın, gökgürültüsünün sesini bastırmak, gemidekilere sesini ulaştır-mak istercesine...

Gemi biraz hasar alsada kurtulmuştu kayalardan ve çıldıran fırtınanın sürükleyişinden... eski limana doğru yönelmişti... Su, hala devam eden fırtınanın şiddetine aldırmandan çıktı deniz fenerinden, koşmaya başladı... her adımında rüzgâr ayaklarını yerden kesse de ilerliyordu... İskeleye vardığında denizciler kıyıya yaklaşıyordu, dalgalarla boğuşa boğuşa... Su onları karşı-

ladı ama daha hepsi gelmemişti... gemiden ayrılan son kayık güçlü bir dalganın vurmasıyla ters döndü... Bunu ilk gören Su oldu... Çünkü bir yandan yaklaşan kayıklara yardım ediyor, diğer yandan gözünü hasar almış gemiden ayrılmıyordu... Su dalgaların kayığa hücumuyla öne atıldı... Tüm gücüyle onlara doğru yüzmeye başladı... Su'nun küçük bedeni azgınlaşmış, kararmış denizi yarıyordu... Onun ardından denizciler arkadaşlarının yardıma ihtiyacı olduğunu farkedip atlادılar...

Bir çok denizci yaralanmıştı ve kimileri de karanlık sularda kaybolmuştu... Yiğitlikte üstüne yoktu onların... Karanlık girdaplar ve azgın rüzgarlar sardığında gemiyi, yelken oldular, dümen oldular, yıldız oldular... Sarıp sarmaladılar, yaşam hükmünü sürsün ve ulaşılmadık gün, gece, deniz, toprak, tohum kalmasın diye... Ve onlar artık denizdiler, sevdalandıkları denize karışmışlardı... ve bundan sonra dalgaların kıyılara, kayalara çarpışındaki coşkun senfonide yer alacaklar, denizcilerin şarkılarını yakamozlu günlere taşıyacak, dalgalar gibi dizeler olacaktı... Sevdalandıkları denizden bir daha ayrılmayacaklardı...

Su büyük bir coşkuyla, bağlılıkla denizcilere yardım etti... Kendini onların bir parçası olarak bildi, yeniden denize açılmaları için her şeyi yaptı... Zaten hep onları değil miydi? Küçük deniz fenerine bu kadar bağlanması, iyi bakması, denizin olduğunu hissetmekten de öte, gerçekten de bir parçası olduğu için değil miydi? Deniz feneriyle birlikte varlığının her anı okyanuslardaki o çarpışmaların bir parçası olmamış mıydı? Yaşamı okyanusların derinliği gibi engin kavramak istediğinde... Evet, tam da böyleydi...

Aradan birkaç gün geçmişti bile ve her şey hazırdı artık... Eskisinden daha dayanıklıydı gemi, denizciler eskisinden daha güçlüydü... Denizlere karışan denizcilerin gücünü yüklenmişlerdi çoktan... yolculuk devam etmeliydi...

Kaptan, günlerin yorgunluğuyla bir kaya parçasının üzerine oturup kendinden de bir şeyler kattığı gemiyi, denizcilerin yeniden okyanuslara açılma heyecanını izleyen, sevinç ve bir parça burukluğu içinde tutan Su'nun yanına geldi ve konuşmak istediğini söyledi... Deniz fenerine doğru yola koyuldular... Oraya varana kadar Su'nun ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. Ayrılık zamanının geldiğini biliyor ama ayrılmak değil, bütünleşmek istiyor ve nasıl anlatacağını bilemiyordu. Söylediğinde 'Şimdi değil' mi diyeceklerdi... Bu cevabı yeterince duymuştu...

Deniz fenerine geldiklerinde, Kaptan bir şeyler demeye başlayacakken, Su içindeki her şeyi, düşünüy, sevdasını heyecanla, nefessiz anlatmaya başladı. Kaptan hiçbir şey demeden ufka bakıyor Su'yu dinliyor, Su'ya bakıyor ufkun sesini dinliyordu... Su birden sustu, gözlerini ufka çevirdi, Kaptan'dan biraz uzaklaştı... Korktuğu o cevabı duymak istemiyordu. Oysa o

bu cevabı duydukça geriye çekilmiyor, ileri gidiyordu... Ama şimdi o her zamanki cevaplar olmadan ileriye gitmek istiyordu... Ufka bakarken gözleri dolu doluydu...

Kaptan ufka bakıyordu, sanki ufkundan daha öteyi görüyordu... 'Su' dedi, 'birlikte çıktık bu zorlu yolculuktan, bunun aksini kimse düşünmedi. Şimdiki yolculuğumuz daha uzun ve zorlu olacak... Gemimiz okyanusun sonsuz maviliğine, fırtınalara girdikçe tek başımıza kalacağız... Fırtınaları aşmak kolay değil, ve bu sefer karaya çıkmamızın imkanı yok... Bu uzun ve zorlu yolculukta kaç kişi kalırız geriye, bilemiyorum... Su, bizimle yeni yolculuğa var mısın?'

*"Azgın dalgaların
Düşmanlığından çok
Cahil kaptanların korkuları
Ve en kritik anda
Yanlış dümen kırmaları
Tehdit etmiştir yolculukları
Yola çıkış
Bu kaçmı
Karaya oturmuş gemi
Yanından geçip gittiğimiz
Söyle bize deniz feneri
Parladığın 150 yıldan beri
Kimler izlemeyip de
Karada yürütmeye kalkar gemileri
Oysa bilgelikleriyle doludur
Bizim kaptanımızın seyir defteri."*

(Sibel Sürücü)

Şarkılar söyleyin, sular gibi çağıldayan, duru ve berrak, hırçın ve engin. Yıldızların, aşkın ve geleceğin şarkılarını söyleyin... Umut damla damla işlensin, sevinç burcu burcu yükselsin! Şarkılar söyleyin... Şarkılar kavga ve zafer üzerine olsun... Düşlerimizi taşıyın katar katar... O büyük güne ulaşmanın coşkusunu taşıyın yürek yürek... Şarkılar söyleyin, çağırın yeryüzünün uzak ve yakın her karışına dağılmış, parçalanmış, sınırlara hapsedilmiş aç ve yoksul milyonları... Su'nun sözlerini götürün onlara... Su'nun kavgaya çağırın gözlerini götürün şarkılarımızla...

Dalgalar ulaştırdı Su'nun haberini uzaktakilere... Şarkıların dizelerini topladık köpüklenmiş dalgalardan! Yoldeşleri yüklediler ve dört bir yana dizeleri, kavga ve umut dizlerini saçmaya koyuldular... Kapılar çalındı birer birer, Su'nun selamı iletildi yoksul kondulara... Dalga dalga yayıldı haber... Gökyüzü yağmur damlalarını bıraktı toprağa... Yağmurla yıkandılar yoldeşleri... Tas tas su dağıttı sanki Su... Tas tas ömrünü bölüştürdü... □

YAŞAMDAN KOVMA ÇABASI ya da "İş Güvencesi Yasa Tasarısı"

İşçi ve emekçi yığınları, her geçen gün biraz daha sefalet çukurunun derinliklerine iten, onlara yaşama hakkını dahi çok gören tekelci kapitalist sistem, insanların dünyasını karartmaya devam ediyor. İşçi ve emekçilerin ellerindeki, avuçlarındaki son tutanağı da koparıp almaya çalışan tekelci burjuvazi, şimdi de kıdem tazminatlarını yarıya düşürmenin hazırlıklarını yapıyor. Kıdem tazminatı 1475 sayılı iş yasasında, işten çıkarılma, eğer çalışan bayan ise evlenme tarihinden itibaren 1 yıl içinde kendi isteğiyle işten ayrılma ve işçinin ölümü veya askerlik nedeniyle patronun iş akdini feshetmesi durumunda işçilere ödenilmesi zorunlu olan tazminattır. Bu işçinin ilk işe başladığı tarihten, hizmet yaptığı tüm süre boyunca 1 yıl için işverence işçiye 30 günlük ücreti tutarında ödenen miktardır. Bu ödemeler daima son ücret üzerinden yapılmaktadır. Son ücret, işçilerin çalıştıkları sürede aldıkları en son ücret değil, verili anda geçerliliği olan ücret tarifesi anlamına gelir. Şimdi yapılmak istenen her yıl için 1 aylık ücret karşılığı ödenen kıdem tazminatının 15 günlük ücret karşılığı ödenmesidir. Yani yarı yarıya düşürülmesi planlanıyor. Bu, "İş Güvencesi Yasa Tasarısı" gündeme geldiğinde TİSK başkanı Refik Baydur'un eğer bu tasarı resmileşirse 300 bin kişinin işsiz kalacağını söylemesinden sonra atılan bir adımdır. Böylece işsiz kalacak insanların kıdem tazminatlarından dolayı tekellere getireceği yük, yarı yarıya azaltılmaya çalışılıyor. Hükümet, patronlar ve sarı sendikacılardan oluşturulan "Bilim Kurulu"nda bu yönde bir karar alınmış durumda. Şimdi "Çalışma yaşamının çağdaştırılması" dedikleri esnek çalışma ile birlikte bu kararı işçi ve emekçilere kabul ettirmenin yollarını araştırdıklarına şüphe yok. "İş Güvencesi Yasa Tasarısı" adıyla bilinen oyalama tasarısı bunlardan biri. İşçi ve emekçilere adeta "size iş güvencesi vaat ediyoruz ama öncelikle hali hazırda ne kadar hakkınız vb. varsa onları sizden almamız gerekiyor" deniliyor. Bugün çalışabilir kesimin önemli bir bölümünün işsiz olduğu düşünülürse bunun ne büyük bir aldatmaca olduğu daha iyi anlaşılır. Milyonlarca işsiz arasında işini kaybedenler olduğu gibi, bugüne kadar hiçbir işi olmamış olanlar da var. İş bulamayan, açlık ve yoksullukla boğuşan insanlar için "iş güvencesi" hiçbir anlam ifade etmiyor; çalışanlar içinse yasanın ne getireceği tam olarak bilinmediği için büyük bir belirsizlik söz konusu. Burjuvazi de tam bu belirsizlik üzerinden hareket ediyor. İşçi ve emekçiler, beklenti içinde bırakılarak, büyük eylemlerin önü alınmaya çalışılıyor. Her zaman olduğu gibi bu konuda en uğursuz rolü, burjuva sendikacılar oynuyorlar. Sürekli işçiler arasında taviz vermenin kaçınılmaz olduğu dü-

şüncesi yayılıyor. Özcesi işçi ve emekçilere "İş Güvencesi Yasa Tasarısı'nın meclisten geçmesini ve yürürlüğe girmesini istiyorsanız, size dayatılan her şeyi kabul etmek zorundasınız" diyorlar. İşçilerin başının üzerinde salınan işsizlik kılıcının kabzası şimdi bu burjuva sendikacıların elindedir. Ve açıktır ki, işçi sınıfı ve emekçiler bu burjuva sarı sendikacıları tepelmeden devrimci eylemlere girişemeyecekler. İşçi ve emekçilerin yapacakları devrimci eylemlerin ilkinin bu olması artık kaçınılmaz hale gelmiştir. İşçi ve emekçiler, burjuva sendikacılara anladıkları dilden gereken cevabı verip yollarını açmalılardır. Hala onların peşinden "uyarı eylemleri"ne gitmek, işçi sınıfı ve emekçiler için çok ağır sonuçlar doğuracaktır. Bugüne kadar yapılan "uyarı eylemleri"nden işçi ve emekçiler hiçbir şey elde edemediler. Burjuvazi, işçi ve emekçilere karşı iç savaş yürütürken, işçi ve emekçilerin onun karşısında sadece "uyarı eylemleri" ile yetinmesi, büyük bir aymazlık örneği olacaktır. Burjuvazi işçi sınıfı ve emekçileri daha büyük bir sefalete sürüklemek, sömürüyü kat be kat arttırmak için çıkardığı yasaları bu "uyarı eylemleri"ne güvenerek böyle pervasızca yürürlüğe koyabiliyor.

İşçilerin kıdem tazminatlarının yarı yarıya düşürülmesi demek, herhangi bir nedenle işten çıkarılan bir işçinin kelimesinin tam anlamıyla aç kalması demektir. Bundan daha ötesi yoktur. İşsizlik sigortası vb'nin ne olduğu da yeterince anlaşılmış durumdadır. Bundan herkesin yararlanamaması bir yana, yararlananların aldığı miktar da hiçbir zorunlu ihtiyacı dahi karşılayamayacak düzeydedir. Tekelci kapitalist sistem her gün binlerce işçiyi, emekçiyi sokağa atıyor, işsiz bırakıyor ve sonra da bu insanlar ayaklanmasın diye ağızlarına bir parmak bal sürmeye çalışıyor. Önce işçi ve emekçiler attan indiriliyor, sonra uyuz eşeğe bindirilmeye çalışılıyor.

Her gün, her saat işçi ve emekçilerin ücretlerinde kesintiye gidiliyor. Devletin topladığı verginin çoğu bu kesimlerden alınıyor. Ücretli kesim son 10 yılda devlete 59 milyar 383 milyon dolar (8,3 katrilyon lira) gelir vergisi ödemiş. Bu yaklaşık toplam verginin % 47,85'ini oluşturuyor. Bu Marks'ın ünlü "vergi hükümeti emziren bir memedir" sözünün günümüzde de nasıl geçerliliğini koruduğunu, bu vergiler olmasa bugün zaten zar zor ayakta durabilen, adım atmaya mecali bile kalmamış "hasta adam"ın nasıl komaya gireceğini gösteriyor. Bugünkü IMF-TC koalisyonu, yeni vergilerle emekçi halkı daha da yoksullaştırarak, açlığı daha da yaygınlaştırarak kendisini kurtarmaya çalışıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerden alınan vergiler, burjuvazinin güvenci için, batık bankaların, şirketle-

rin kurtarılması için tahsis ediliyor. “İstanbul Yaklaşımı” denilen anlayış, bunun en açık örneğidir. Zor durumdaki şirketlerin kredi borçlarının devlet tarafından satın alınıp kapatılmasını ön gören bu “yaklaşım”, devlet-tekel bütünleşmesinin pratik görünümünden birini oluşturuyor. Vergi musluğundan akan sular, devletin koltukladığı şirketlerin havuzunda biriktiriliyor.

İşçi ve emekçiler bütün bunları görmüyor, anlamıyor değişimler. Her şey onların gözlerinin önünde oluyor. Bütün bu gelişmeleri en yakıcı biçimde yaşamlarında hisseden onlardır. Elbette onlar kendilerinden gasp edilenin nereye gittiğini görebiliyorlar. Sömürü ne kadar gizlenirse gizlensin, ne kadar onlara emeklerinin karşılığının ödendiği yalanı söylenirse söylensin, işçi ve emekçiler her zaman kendilerine düşen yoksulluğun, servetin belli ellerde birikmesinden kaynaklandığını anlıyorlar. Başkaları bu kadar lüks içinde yaşadığı içindir ki, işçi ve emekçiler, eklemek bulamıyorlar. Kapitalist sistemin bu gerçeği, her geçen gün daha açık bir şekilde görülüyor. Şundan kesinlikle emin olabiliriz: bugün milyonlarca işçi ve emekçi, burjuvaları mülksüzleştirmek için can atıyor, bu eşitsizliğe son vermek istiyorlar. Onların bilmedikleri bunu nasıl yapacakları. İçlerinde yıllardır birikmiş olan acıları, öfkeyi nasıl açığa vuracaklarını, karşılarında duran ve mülk sahibi sınıfları koruyan zor aygıtını nasıl aşacaklarını bilmiyorlar. Bunu bilseler, yıllardır bilenen sınıf kininin keskin ucu, burjuvaları biçecektir. “Uyarı eylemleri” onların bu isteklerine cevap vermiyor. İşçi ve emekçiler, birilerini uyarmak değil, yaşam araçlarına sahip olmak, en “radikal gereksinimler”ini karşılamak istiyorlar. Sonuna kadar gidebileceklerini ve istediklerini elde edebileceklerini bilseler, kendi yaşamları pahasına da olsa eyleme geçmeyi göze alıyorlar. İşçiler ve emekçiler, tek tek gasp edilen haklarının peşinden koşmaktan çok bu durumun kökünden değişmesini, artık yaşamlarının bugüne kadar olduğu gibi devam etmemesini istiyorlar. “Uyarı eylemleri”nin varolan durumu olduğu gibi devam ettirmekten, kendini kandırmaktan başka bir anlamı yok. Bununla sonuç alınmadığı, alınamayacağı artık yeterince görüldüğü için farklı mücadele araç ve yöntemlere yönelmek kaçınılmaz hale gelmiştir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadele tarihinde 15-16 Haziran eylemleri var. 30 yıldan fazla süredir işçi ve emekçiler daha bilinçli ve daha örgütlü hale geldiler. Şu anda kendi eylem-

lerinin sonuçlarını daha iyi çıkarabilecek, kitle hareketinin deneyiminden daha iyi öğrenebilecek durumdadır. Mücadele içinde geçen yıllar boyunca, kendiliğinden bir sınıf olmaktan, kendisi için bir sınıf olmaya daha çok yaklaştılar. 15-16 Haziran 1970’ten bugüne kadar işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi kimi zaman yükselerek, kimi zaman güç toplamak için geri çekilerek sürekliliğini korudu. İşçiler ve emekçiler, kimi zaman hak alma eylemleriyle, kimi zaman grevlerle, kimi zaman çatışarak sınıf mücadelesini geliştirdiler. Geline aşamada bunun gerisine düşmeleri mümkün değildir. Bunca yılın mücadele deneyimi işçi ve emekçilere ancak mücadele edenlerin kazanabileceklerini göstermiştir. Ve artık mücadele sadece

burjuvaziye karşı değil, onun sınıf içindeki uzantılarına karşı da verilmelidir. Kimsenin işçi sınıfının birlik görüntüsünün bozulacağından korkusu olması gerekir. IMF-TC koalisyonuna karşı yapay bir birlik görüntüsünden daha önemli olan mücadelenin önünü kesen, onun hızını yavaşlatmaya çalışan, yönünü saptırmak isteyen ve güçten düşüren, onu burjuva düzen sınırları içine çekmeye çalışan burjuva sarı sendikacıların ve sosyal reformistlerin saflardan ayıklanıp dışarı atılmasıdır. Sınıf mücadelesi ciddi bir savaşımdır ve hatır, gönül dinlemez. Her şeyden önce sınıfın kendisi onu iktidardan uzak tutan, devrimci iktidar için mücadeleden onu alıkoyan herkesin onun en büyük düşmanı olduğunu bilmesi gerekir. Ünlü Alman askeri teorisyen Clautwitze’in dediği

gibi “savaş önce kafada kazanılır”. Bu yıllardır süren savaşımı kazanmak için işçi ve emekçiler, mücadelelerin boşa olmadığına, mutlaka kazanacaklarına inanmalıydılar. Ve kazanmak için gerekli mücadele araç ve yöntemlerini onlara gösteren proletaryanın devrimci sınıf partisiyle canlı bağlarını sıklaştırmalıydılar. “Bütün İktidar Emeğin Olacak” sloganı onlara ne kadar çabuk ve sıklıkla ulaşırsa, işçi ve emekçilerin iktidar için mücadelesi o kadar büyük bir gelişim gösterecektir. Kıdem tazminatları yarı yarıya düşürülen, sendikaları kapatılan, grevleri ertelenen ve daha bunun gibi onlarca saldırıyla karşı karşıya kalan işçi ve emekçiler, yaşamsal sorunlarını çözmek için devrimci eylem yoluna girmelidirler. Kaybedecekleri tek şey zincirleri olacaktır. □

İşçiler ve emekçiler, tek tek gasp edilen haklarının peşinden koşmaktan çok bu durumun kökünden değişmesini, artık yaşamlarının bugüne kadar olduğu gibi devam etmemesini istiyorlar. “Uyarı eylemleri”nin varolan durumu olduğu gibi devam ettirmekten, kendini kandırmaktan başka bir anlamı yok. Bununla sonuç alınmadığı, alınamayacağı artık yeterince görüldüğü için farklı mücadele araç ve yöntemlere yönelmek kaçınılmaz hale gelmiştir.

Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde **SİNİRLER GERİLDİ!**

Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi çalışanları 8 Mayıs'ta tüm çalışanların katılımıyla bir eylem düzenledi. Yaklaşık 750 kişinin

katıldığı sağlık emekçileri yer alıyordu. Bu eylemin niteliğini ve amacını öğrenebilmek için onlarla bir görüşme yaptık.

İ.İ. Mücadele Birliği Dergisi: 8 Mayıs Çarşamba günü Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi çalışanları olarak bir eylem yaptınız. Bunun sebebi neydi?

Bir Sağlık Emekçisi: O gün hastane bahçesinde yaptığımız ve çalışanların yarından fazlasının katıldığı eylemin amacı, Döner Sermayeden payımıza düşen miktarın bize verilmiyor olmasıydı. Genellikle diğer hastanelerde 3 ayda bir en az 500 milyon TL. dağıtan döner sermayeden bize bazı dönemler hiç verilmemek üzere, en fazla verilen miktar 100 milyon TL'dir. Aslında döner sermaye haksızlığı önce halkın, sonra bizim emeğimizin iki kere soygunuydu. Tepkilerin Döner Sermaye dağıtımındaki adaletsizlikle birleşmesi aslında şekilseldi. Başhekimin padişahvari yönetimi medya yoluyla kendine siyasi rant sağlamak uğruna neredeyse hastaneye arada sırada tehdit ve hakaretler yağdırmak üzere gelmesi, tüm hastaneyi kendi özel hastalarının emrine sokmaya çalışması ve benzeri tepkilerin yoğunlaşması, iş yükünün kadrosuzluk nedeniyle artması, hastane kapasitesinin hasta yoğunluğunu karşılamaması ve bunun için tedbirlerin alınmaması gibi aslında bir çok nedenin birikimiydi.

İ.İ. Mücadele Birliği Dergisi: Bu eylem için nasıl bir hazırlık aşamasından geçtiniz?

Bir Sağlık Emekçisi: Hastanemizde uzun süredir sürmekte olan Türk Kamu Sen'e bağlı Türk Sağlık Sen'in Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) üyelerine yönelik baskılarını tespit etmek ve çözümlenmek için yola çıktık. Başlangıçta amacımız tüm hastaneyi dolaşıp, baskı uygulayan, tehdit-vaat yöntemiyle SES üyeliğinden istifa ettirip Türk Sağlık Sen üyeliğine kayıt işlemleri yürütenleri tespit etmektir. Aynı zamanda baskıya uğrayanlarla dayanışmak, bu baskıları teşhir etmek ve çalışanları uyararak istiyorduk. Servisleri dolaşırken bu sorunla ilgili sık sık karşımıza çıkan tartışmalarla yeniden karşılaştık. Bunun üzerine Döner Sermaye'den payımıza düşen, eşit ve hak ettiğimiz kadar almak üzere görüşmeler yaptık. Tüm çalışanlar hem fikirdi. Ancak bazı sorunlarımız vardı. 1080 kadrolu sağlık memurunun çalıştığı hastanede yaklaşık 300 SES ve 200 kadar da Türk Sağlık Sen üyesi vardı. Geri kalanlar herhangi bir sendikaya üye olmaktan çekingen davranıyorlardı. Çalışanlar "Eylem yapalım ama çalışanlar adına olsun, onun yaptığı eyleme diğeri katılmıyor" fikrinde hemfikirler. Uzun süre tarafsız kalınmayacağını bilerek ama çalışanların ortak kararına uyma tavrıyla eylem organizasyonu-

na giriştik. Gün belirledik ve herkese eylem haberini yaydık. Bundan sonrası çoğunlukla kendiliğinden gelişti. Kıbrıs'ta olan Başhekim uçakla gelip hastanedeki belli başlı kişileri çağırıp uzlaşma-tehdit-demagoji-aldatma gibi tüm politikaları uygulayarak bizi vazgeçirmeye, bu yürüyüşü toplantı haline dönüştürmeye çalıştı. Kabul etmedik. Ertesi gün tüm hastaneye Başhemşire yardımcılar tarafından dört bir koldan Başhekim'le eylem organizasyonunun anlaştığı, eylem saati olan 13:00'de toplantı salonunda olunacağı, hatta orada olmanın zorunlu olduğu, gelmeyenlere soruşturma açılacağı haberi yayılmıştı. Hemen tüm hastaneyi yeniden dolaştık. Çalışanlar tepkiliydiler. "Siz isterseniz toplantıya gidin, biz eylem yapacağız" diyorlardı. Zaten böyle bir uzlaşmanın olmadığını ve eylemin olacağını anlattık. Bu arada doktorların toplantı yapacaklarını ve eylemi görüşeceklerini duyduk. Toplantıda herkes hemfikirdi. Eylem yapılacak, kimse toplantı salonuna gitmeyecekti. Hastanede uyguladıkları faşist baskıları geri tepen Türk Sağlık Sen'liler de kendilerini aklama kaygısındaydılar. Doğrusu bu eylem onlar için de geride duramayacakları bir eylemdi. Üstelik tabanları da eyleme katılma kararı almıştı.

İ.İ. Mücadele Birliği Dergisi: Eylemle ilgili kısa bir değerlendirme yapar mısınız?

Bir Sağlık Emekçisi: Eylem, söylediğimiz gibi kendiliğinden gelişti. Çalışanların hiçbir geri adım atmaya tahammülü yoktu. PTT önünden Düşünen Adam Heykeli'ne yürüyecek, orada serbest kürsü oluşturup basına konuşmalar yapacaktık. Ancak Düşünen Adam Heykeli'ne geldiğimizde, Başhekim başköşeyi, yani kürsüyü kendi tekeline aldı. Eylemi yine kendi reklamına çevirebileceğini düşünüyordu. Basına konuşma yapacaktı. Ama alkışlar git gide daha çok yükseldi ve çalışanlar Başhekimini orada bırakıp yuhalamalar eşliğinde ona tek kelime konuşmaktan yürümeye başladılar. Gerçekten herkes bu birliğe ve davranışa hayran kaldı. Tek vücut halinde geri yürüdük ve basın açıklamasını Hemşire Lojmanları'nın önünde yaptık.

İ.İ. Mücadele Birliği Dergisi: Bundan sonrası için düşünceleriniz nelerdir?

Bir Sağlık Emekçisi: Eylem aslında uzun süredir toparlanamayan tepkilerin bir araya getirilmesinden ibaretti. Pek çok ekşimize rağmen emekçiler, öfkenin haklılığını tereddütsüz dile getirdiler. Bu eylem kısa vadede başarıya ulaştı sayılmaz ama Başhekimlik Döner Sermaye gelirlerinin ödeme emrini imzalamak zorunda bırakıldı. Tabi amaç sadece bu değil. Ama çalışanlar ciddi bir özgüven kazandılar. Bu bence önemli bir kazanç. Tabi yanlarında görmek isteyip göremedikleri bazı sendikacıları yargılama fırsatını da buldular. Güvencikleri insanları ayırdılar. Eylem sonrası tepkilerden aldıklarımız bunlar. Eğer süreç doğru kavranabilir ve iyi yönlendirilebilirse, pek çok şey yapılabilir. Yapılacak çok şey de var. Faşist baskılarla ilgili çalışmalarımız da devam ediyor. Osman Durmuş'un beslemeler önemli derecede sindiler. Şimdi onlar karşısında bile bir etkinliğimiz ve saygılılığımız var. Çalışmalarımız devam edecek.

İ.İ. Mücadele Birliği Dergisi: Size teşekkür ediyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.□

KAMU İŞÇİ VE EMEKÇİLERİ'NE

IMF'nin hükümetle anlaştığı "Kamu İstihdamının Daraltılması Ve Verimliliğin Artırılması" adı altında işçi kıyımı ve esnek çalışma, TÜRK-İŞ'in de imzaladığı protokolle

yaşama geçiriliyor. TÜRK-İŞ başkanı Bayram Meral, sendika temsilcilerinin de içinde bulunduğu bir komisyon oluşturulacağını söyleyerek, "Krizden dolayı durgunluk olan yerlerde emekliliği gelmiş ve üretken olmayan arkadaşlarımıza hizmetlerinden dolayı teşekkür edilecek" demiştir. Ecevit ise konuya ilişkin olarak, "Bu çok önemli bir gelişme tabii. Kamu kesiminde istihdam sorununun çözümü için, verimlilik açısından çok önemli bir adım atılmış oluyor" demiş, protokolün kaç işçiyi kapsadığının sorulması üzerine de "bir hayli işçiyi kapsadığını" ancak kesin bir rakam vermenin mümkün olmadığını söylemiştir.

Aynı süreç kamu emekçilerine de Bölge Müdürlükleri'nin kapatılması şeklinde yansımıştır. Hükümetin IMF'ye verdiği niyet mektubuna göre, 112 Bölge Müdürlüğü'nün 31 Mayıs'a kadar, 73 Bölge Müdürlüğü'nün daha 2004 yılına kadar kapatılacağı taahhüt edilmiştir.

Tüm bu yaşananların, on binlerce işçinin ve emekçinin işinden atılarak açlığa, sefaletle mahkûm edilip, yaşamdan kovulmasının sebebi nedir? Hangi ekonomik-politik gelişmeler ile bunlar gerçekleşiyor? Bundan kurtuluşun yolu ne? Hangi araç ve yöntemlerle, hangi politikalar yaşama geçirilerek işçi ve emekçiler bu saldırıları püskürtüp geleceğini garanti altına alabilir? Bütün bu soruların cevaplanmasındaki en temel halkaya değinmeliyiz. Bunun için IMF ve Dünya Bankası'nı tanımalıyız. Bu kuruluşlar, uluslararası tekellerin para kasası, muhasebecisi ve tahsilatçısıdır. Bütün ülkelerin tekelleri sermayelerinin bu kurumlarda payı vardır. Türkiye tekelleri sermayesinin de (emperyalist tekellere göre çok az olsa da) payı vardır. Yani bu kurumlar tüm dünyadaki sermayenin artı değer sömürsünü organize edecek ortak politikaları yaşama geçirmeye çalışırlar. Bu açıklamalardan da anlaşılacağı gibi, Türkiye tekelleri sermayesinin (devleti ve hükümetinin) yaşaması ve gelişmesi de bu politikalara bağlıdır. Onun için en önemli halka, işçi ve emekçilerin bütün bu politikaların IMF'nin dayatmasıyla yaşama geçirildiğini söyleyip sadece IMF'yi hedef göstermek en iyi ihtimalle saflıktır. Niyet olursa olsun sonuç işçi sınıfı ve emekçileri yanıltmak, aldatmaktır. IMF=Türkiye tekelleri sermayesi, Türkiye tekelleri sermayesi de=IMF'dir. Bu politikalar ikisinin de ortak çıkarlarını temsil etmektedir. Onun için verilecek mücadelenin hedefine en

Kıyım kanunu hazırlandı

IMF'nin şartları gözünde durduğu ve etli olduğunu iddia ettiği kamu emekçilerinin tasfiyesi için son hazırlıklar tamamlandı. Hükümet 15 Mayıs'ta gelecek olan IMF heyetine sunmak için yeni bir kanun taslağı hazırladı.

başta Türkiye tekelleri sermayesinin iktidarını koymak zorunludur. Zaten bu politikaların yaşama geçirilmesinin güvencesi Türkiye tekelleri sermayesinin faşist devletin işçi ve emekçile-

re uygulayacağı baskı, terör ve katliamlardır. 19-22 Aralık zindan katliamından önce Ecevit'in "İçeride asayiş sağlanmadan dışarıda asayiş sağlanamaz" demesinin anlamı her geçen gün işçi ve emekçilerin bilincinde daha da netleşiyor. Zindanlarda saldırılan, katledilen, yok edilmeye çalışılan sadece devrimci tutsaklar değildi. Aynı zamanda tüm işçi ve emekçilerin yaşamıydı, geleceğiydi. Devrimci tutsaklar işçi sınıfı ve emekçilere tek kurtuluşun savaşmaktan geçtiğini gösterdiler. Devam eden Ölüm Orucu eylemiyle göstermeye devam ediyorlar. Bu savaş Ya Devrim Ya Ölüm şiarının yaşama geçirilmiş en somut halidir. Bütün saldırıları püskürtüp zafer kazanmanın tek yolu da Leninist Parti'nin politikaları doğrultusunda komite, konsey ve milisler şeklinde örgütlenerek geçici devrim hükümeti hedefi ile Halk İktidarı'nı kurup, kesintisiz olarak sosyalizme geçmek için topyekün savaşa atılma cüretiyle mümkündür. İşçi ve emekçiler ekonomizm ve sendikalizm sınırlarını aşmadıkça, sosyal reformist-opörtünist örgüt ve partilerden ayrılmadıkça devrim ve iktidar yüzü göremez. Yaşamını güvenceye alamaz. Her geçen zaman, işçi sınıfının ve emekçilerin aleyhine işlemekte. Gerçekleri görelim ve cüretle devrim ve iktidar savaşımına girişelim. □

İKTİDAR DIŞINDA HER ŞEY HİÇBİRŞEYDİR!

YA KANLI KAVGALI BİR SAVAŞ VE ZAFER, YA DA AÇLIK, SEFALET, YAŞAMDAN KOVULMA VE ÖLÜM!

“Cehenneme Giden Yol İyi Niyet Taşlarıyla Döşenmiştir”

(K. Marks)

Ben Trakya’da araba kabloları üreten bir fabrikada çalışıyorum. Ürettiğimiz mallar yurtdışına ihraç ediliyor. Kapitalizmin krize girmesiyle işçi ve emekçilere yapılan baskı ve sömürü daha da arttı. Bunlar bizim fabrikada da etkisini göstermeye başladı. Geçen hafta işveren fabrikaya gelerek bir toplantı yaptı. Bizlere fabrikanın zor durumda olduğunu, dışarıya ihraç edilen malları mark, dolar karşılığında sattığını, mark ve dolar düşmeye başlayınca kar oranının da düştüğünü, dolayısıyla zarar ettiğini söyledi. Ancak bizim ücretlerimizin mark ve dolar karşısında düşmesini ise hiç dile getirmedi.

Bizlere fabrikanın kurtulması için maaşlarımızdan 60 milyon liralık fedakarlık(!) yapmamızı istedi. Bunun üzerine; bir arkadaşımız; bulunduğumuz koşullara göre aldığımız ücretlerin çok düşük olduğunu, sendikalı işçi olduğumuz halde sözleşmeli olup da şu ana kadar alamadığımız birçok sosyal hakkımızın olduğunu belirterek “bunlar yeterinden fazla fedakarlık değil mi, daha fazlasını istemeye hakkımız yok” diye konuştu.

Bir başka arkadaşımız; 60 milyon liranın çok fazla olduğunu, ancak 30 milyon lira verebileceğini söyledi.

Bir başka arkadaşımız ise; maaşlarımızdan kesinti yapılmamasını, bunun yerine her gün bir saat fazla çalışılmasını önerdi.

Bunun üzerine sendikanın fabrikaya gelmesini istedik. Şu-

be başkanı fabrikaya geldiğinde, böyle bir şeye nasıl müsaade ettiklerini sorduk. O da “kanunen bunun mümkün olmadığını, ama eğer sizler isterseniz olabilir” diyerek işverenin önerisiyle oylama yapılacağını söyledi. Kabul edenlerin fabrikada kalıp çalışabileceklerini, kabul etmeyenlerin ise tazminatlarını alıp çıkabileceklerini söyleyerek, Türk-Metal Sendikası’nın nasıl patronun çıkarlarını savunan sarı bir sendika olduğunu bizlere bir kez daha ispatladı ve sonrasında oylama yapıldı. Çoğunluk kabul etmediği için ücretlerimizden bir kesinti olmadı. Fabrikamızda çalışan işçilerin çoğunluğu yaşlı ve bayan işçilerden oluşuyor. Bundan dolayı, işten atıldıklarında yeni bir iş bulma şansları çok düşük. Bu durumda olan işçiler geri tavırlar alabiliyorlar. İşveren de bunu işçilerin aleyhine çok iyi kullanıyor. Bu tür sorunları sadece bizler değil, etrafımızda bulunan diğer fabrikalarda çalışan işçiler de yaşıyor.

Bütün bu baskı, sömürü vb. sorunlardan kurtulmanın tek çözümü; kendi öz örgütlülüklerimiz olan komite ve konseylerde örgütlenerek iktidar hedefine yönelmemizdir. Aksi takdirde bütün bu sorunlardan, baskı ve sömürüden hiçbir zaman kurtulamayız.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Bir İşçi/TRAKYA

ESKİŞEHİR’DE PANEL

Eskişehir’de “Eskişehir Hücre Karşıtı İnisiyatif” tarafından 28 Nisan 2002’de bir panel düzenlendi. İ.İ. Mücadele Birliği okurları olarak bizlerin de destek verdiği panel saat 14:00’de HADEP’in tahsis ettiği salonda gerçekleşti.

Panel için salondaki panolar 19 Aralık, Ölüm Orucu eylemi ve ölümsüzleşen devrimci tutsaklarla ilgili dergi ve gazete kopyalarıyla donandı. Özellikle üç pano, 19 Aralık ve Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen devrimci tutsakların resimlerine ayrıldı. Bu panoların önüne mumlar ve kırmızı karanfilardan bir sehpa konuldu.

Panel kısa bir müzik dinletisiyle başladı. Devrim savaşçıları için 1 dakika saygı duruşunun ardından, tahliye edilen MLKP davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı ve DHKP-C davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı panelist olarak 19 Aralık katliamında yaşananları ve Ölüm Orucu eylemini anlattılar. Özellikle F Tipi zindanlarına geçişin, Eskişehir tabutluğunun açılmasının, 96 Ölüm Oruçlarının, Ulucanlar’ın vb. gibi konuların hep aynı amaca yönelik olduğundan bahsettiler. Temel amacın devrimcileri teslim almak olduğunu anlattılar. Daha sonra F tipi zindanların koşullarından ve faşizmin her şeyi bir

teslim alma politikasına çevirdiğinden, o koşullarda devrimcilerin verdiği mücadeleden bahsettiler.

“3 Kapı 3 Kilit” önerisi ile ilgili ise panelistler, bunun başlangıç noktasına göre geri bir talep olduğunu, ancak küçük de olsa böylesi bir kazanımla tecridin kırılacağını ve kazanımların arkasının geleceğini söylediler. Tüm devrimci tutsakların “3 Kapı 3 Kilit” konusunda ortaklaştıklarının söylenmesi üzerine bir Mücadele Birliği okuru, TKEP/Leninist davası tutsaklarının “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” şiarıyla Ölüm Orucuna devam ettiklerini söyleyerek bu yanlışı düzeltti.

Öğrenci gençliğin bu konuda neler yapması gerektiği konuşuldu. Herkesin öncelikle yakın çevresinden başlayarak bu konuyu anlatması gerektiği üzerinde duruldu.

Son olarak panelistler umutla bakan gözlerimizin olduğunu, zaferin bizim olacağını söylediler ve “Bize Ölüm Yok” parçasıyla panel sona erdi.

İktidar İçin Mücadele Birliği Okurları/
ESKİŞEHİR

THKO Gerillaları KAVGAMIZDA YAŞIYOR!

Ülkelerimiz ve dünya devrim tarihinin neredeyse her gününe bir katliam, bunun karşısında ölümsüz destanlar yaratan kahramanlık, cesaret ve fedakarlık dolu günler sığdırıldı. Türkiye ve Kürdistan devrim tarihinin en önemli evrelerinden biri olan 1968'li yıllar, geçmişten geleceğe öylesine sağlam ve köklü gelenekler yarattı ki, günümüze dek gelen bu değerler kavgamıza güç vermekte, ışık olmaktadır.

İllegal temelde örgütlenerek, silahlı mücadeleyi ülkelerimiz topraklarında yaşama geçiren ilk devrimci örgütlerden THKO'nun önder kadrolarından ve aynı zamanda THKO'nun Nurhaklar'daki ilk gerillalarından olan Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga'nın katledilişlerinin 31. yılındayız. Bu üç kahraman devrimci, Nurhak dağlarında devrim ateşini kanlarıyla harlayarak savaştılar. Yoldaşları Deniz'i, Yusuf'u ve Hüseyin'i özgülürleştirmek, yeniden kavgaya alanlarına katmak için bir eylem yapma hazır-

dan alınan bir ihbarla eylemi gerçekleştirmeden Nurhaklar'da kuşatılmışlardı. Nurhaklar'dan köylere inen, faşizme karşı sıkılan kurşunun, haykırılan sloganların sesi, yüreklerinde ve gözlerinde tereddütün izlerinin olmadığına kanıttır. Kahramanca savaşıyor, kahramanca karşılaşıyorlardır ölümü.

31 Mayıs 1971 günü saat 13:00'de verilen radyo haberlerinde; "Adıyaman'ın Gölbaşı İlçesi İneklı Köyü'nde jandarmalarla girdiği çarpışma sonucu ODTÜ öğrencisi Sinan Cemgil ile Alpaslan Özdoğan ve Erzurum Atatürk Üniversitesi öğrencisi Kadir Manga'nın öldürüldüğü, Mustafa Yalçın'ın yaralı, Hacı Tonak'ın da sağ yakalandığı" söylenir. Haberi radyodan öğrenen Sinan Cemgil'in ailesi hemen yola çıkarak Adıyaman'ın Gölbaşı ilçesine gitmişlerdir. Sinan'ın annesi Nazife Cemgil, çevresini saran köylü kadınlara Sinanlar'ı şöyle anlatmıştır: "Bu öğ-

lum Sinan... Bunlar da onun arkadaşları (Kadir ve Alpaslan), kardeşleri... onlar da oğullarım... Bu çocuklar, bu oğullar; bu ülkeyi, halkı, sizleri sevdiler. Başka bir istekleri yoktu. Her biri birer dehaydı. Her biri üstün zekalı birer güzel insandı. Dileselerdi, düzenin adamları olsalardı, şimdi burada cansız yatmazlardı. Birer milyoner olurlardı. Ama onlar, halkı, sizleri sevdiler. Sizin sorunlarınızı omuzladılar. Size yalan söylüyorlar. Onlar eşkiya değildi." (Nurhak'ta Bir Şafak Vakti/Turran Feyizoğlu)

Türkiye ve Kürdistan devrimci mücadelesine can veren Deniz'lerin, Sinan'ların devrettiği bayrak, şimdi onların yolunda ilerleyen ve iktidarı alma bilinci ile hareket eden yoldaşlarının elindedir. Onlar'dan alınan bilinci ileri taşımakta, Onlar'a olan devrim sözünü yerine getirmede aynı kararlılık ve başeğmez karşı koyuşta bir an bile geri durmayacak olan Leninistler, devraldıkları bayrağı, daha da yükseklere taşımaya and içmişlerdir. İşte bu yüzden haykırıyorlar her an; Zafere Kadar Daima... Ya Devrim Ya Ölüm! □

EMİN DİKER YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

Ekonomik ve siyasal krizinin her geçen gün büyüyen derinleşen burjuvazinin, yıkımını biraz olsun geciktirebilme telaşıyla hareket eden burjuva sınıf, iç savaşı kendi cephesinden yükselterek, ezilen halklara, işçi sınıfı ve emekçilere, devrimci tutsaklara yönelik saldırılarını tüm faşist yöntemlerle topyekün saldırı biçimine dönüştürdüğü sırada işçi sınıfının ve emekçi halklarımızın mücadele bayrağını her gün

biraz daha ileriye taşıyarak, faşist TC devletinin kaçınılmaz olarak boy hedefi haline gelen proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist'e yönelik yok etme kapsamında sürdürülen operasyonlarda gözaltına alınır Emin DİKER yoldaş.

Devrimci mücadeleyle ilk olarak tanıştığı Tokat'ın ardından yaşamını devam ettirebilmek için geldiği İstanbul'da bir emekçi semti olan Esenler'de işçi ve emekçilere yönelik yürütülen devrimci çalışmalarla kısa sürede bölge halkının olduğu gibi düşma-

nın da ilgisini ve dikkatini çeker. Yoldaşın üzerindeki baskılar artmaya başlar ve 29-30 Nisan 1996 tarihlerinde gerçekleştirilen operasyon sırasında gözaltına alınan Emin yoldaş düşmanın ihanet çağrılarına karşı bedenini siper yaparak bütün işkence yöntemlerine kararlılıkla direnir ve bu başeğmez komünist tavrından dolayı polis tarafından kurşunlanarak katledilir.

Tarihsel olarak eskiiyi, çürümüşlüğü, yıkılıp, yok olanı temsil eden burjuva sınıf ve onun kolluk güçleri, yeninin, sosyalizm ve devrim mücadelesinin gelişip güçlenmesi karşısında o kadar çaresiz ve aciz bir ruh haline bürünmüşlerdir ki, katlettikleri devrimcinin cesedine bir başka devrimci örgütün bayrağını bağlayarak devrimciler tarafından cezalandırılmış süsü vermeye çalışmış, böylece bir yandan kendi katliamını siyasal örgütler üzerine atmaya çalışırken, diğer yandan da bu örnekte görüldüğü gibi birkaç örgüte birden atarak provakatif bir ortam yaratmaya uğraşmıştır. Bizler biliyoruz ki; faşizm kendi kanlı düzenini sürdürebilmek için her türlü aşağılık yöntemlere başvurabilir. Ancak, acz içinde ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar er ya da geç tarihin çöplüğündeki yerlerini alacaklardır. Ve bu sömürü düzenini yok edinceye değin güneşe yürüyüşümüz aralıksız devam edecektir. Bu anlamda, sınıflar mücadelesinin ne ilk ne de son kaybıdır Emin DİKER yoldaş. Ve o da kıvılcık bir meşale olarak diğer tüm devrim ve komünizm savaşçıları gibi yolumuzu aydınlatıyor, inanç, cesaret ve kararlılığıyla, feda ruhuyla bize her an kavgayı öğretmeye devam ediyor. □

Ser Verip Sır Vermemenin Türküsü: İBRAHİM KAYPAKKAYA

1968’li yıllar devrimci mücadelenin ülkelerimizde ve dünyada yükselişe geçtiği bir dönemdir. İşte böylesi bir dönemde; Denizler’in, Yusuf’ların, Hüseyin’lerin, Mahir’lerin yarattığı değerler can ve kan bedeli olarak yazılıyordu ülkelerimiz devrim tarihine. Yüzlerce devrimci, faşist devlet tarafından katlediliyordu. Nurhaklar’da THKO savaşçıları Sinan, Kadir, Alparslan... devrimin zaferi için mücadele birliğinin gerekliliğine inanan THKP-C önder kadrolarından Mahir ve yoldaşları, zaferi kazanmanın olmazsa olmaz yolunun silahlı mücadeleden geçtiğini söyleyen Denizler... Ve yakalandıktan sonra yoldaşlarına yazdığı bir mektubuyla “...silahlı mücadele asla durdurulmamalıdır. Bizi geliştirip güçlendirecek odur...” diyen İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşı Ali Haydar Yıldız...

Özellikle, faşizmin en yoğun saldırılarının ve en vahşi katliamlarının yaşandığı dönemlerde devrimci kadrolar, tarih sayfalarına yeni yeni kahramanlık, fedakarlık ve cesaret örnekleri eklemiştir. Kızılder’de can bedeli çatışarak düşmana teslim olmayan Mahir’den, darağaçlarına başı dik yürüyen, kendi ipini kendileri göğüsleyen Denizler’e, Nurhaklar’da ölümsüzleşen Sinanlar’dan, işkence sehpalarında ser verip sır vermeyen İbrahim Kaypakkaya’ya kadar birçok devrimci böylesi dönemlerde ileri atılan, kendini feda eden, yiğit savaşçıları olmuşlardır.

Faşist devlet, Denizler’in asılması ve Mahir’lerin Kızılder’de savaşarak katledilmeleri sonrası 1973 Ocak ayında bu kez TKP/ML önder kadrolarını hedef alıyordu. Tunceli’nin Mirik Mezrası’nın Vartınik Köyünde, faşizmin eli kanlı katillerinden biri olan Fehmi Altunbilek isimli üsteğmen komutasındaki TC’nin kolluk güçleri ile Ali Haydar Yıldız ve İbrahim Kaypakkaya arasında çıkan çatışmada Ali Haydar Yıldız orada vurulmuş, İbrahim Kaypakkaya ise bölgeden uzaklaşmıştır. Ali Haydar Yıldız yakalandığında yaralıdır, O’nu bağlayarak Kutu Deresi Karakolu’na kadar sürüklemiştir. Ali Haydar Yıldız, Kürdistan’ın dondurucu soğukunda kar üzerinde yaralı olarak sürüklenerek karakola getirilmiş, bu sırada katledilmiştir. Faşist devletin aldığı ihbar iki kişi oldukları yönündedir. Tüm bölge ablukaya alınarak diğer devrimci aranmaktadır. Yaralı olarak bir köye giren İbrahim Kaypakkaya, saklandığı evde faşist bir öğretmeninin ihbarı üzerine yakalanmıştır.

Saatlerce yaralı haliyle yürütülerek karakola getirilen İbrahim Kaypakkaya, yaşadığı tüm işkenceler karşısında baş eğmemiş, düşmana teslim olmamıştır. Günler sonra Diyarbakır’a ge-

tirilmiş, yaralarının iyileştirilmesi(!) için hastaneye yatırılmıştır. Buradan yaşadıklarını ve sağlık durumunu anlatmak için yoldaşlarına mektup yazmıştır: “...başumdaki ve boynumdaki yaralar 20 günde kalandı. Bu arada şunu da belirtiyim; yaralı vaziyette ilk bir hafta her iki kolumdan karyolaya çarmıha gerer gibi geldiler. İsrar üzerine kelepçenin birini çözdüler. Şimdi tek elimle karyolaya kelepçeli durumdayım. 24 Ocak’ta baskına uğramıştık. 22 Şubat’ta iki ayağımdan ameliyat oldum. Sağ ayağımda hiç parmak kalmadı. Vaziyet de parlak değil. Sol ayağımda hatıra olarak küçük parmağım kaldı...” (İbrahim Kaypakkaya Hayatı ve Mücadelesi / Nihat Behram, s.68) dediği mektubunu, yoldaşlarına öneriler sunarak bitirmiştir.

Faşizmin eli kanlı katillerinin işkenceleri karşısında tek bir “sırrını” düşmana vermeyen İbrahim Kaypakkaya için, 19 Mayıs 1973 günü oğlunu ziyarete giden Ali Kaypakkaya’ya “oğlunun intihar ettiği” söylenmiştir. İbrahim Kaypakkaya ile Diyarbakır Zindanında birlikte kalan diğer devrimci tutsaklar, sıkıyönetim komutanlığına verdikleri dilekçede “...16.05.1973 tarihinde hüccesinden alınarak MİT’e götürüldüğünü ve MİT’te yapılan işkencelerle öldürüldüğünü...” yazmışlardır.

Kurulduğu günden bugüne tarihi kanlı katliamlarla dolu TC’nin ilk katliamı değildi bu, sonuncusu da olmayacaktı. O günlerden bugüne geçen onlarca yıllık süreç içerisinde yüzbinlerce insan; işkenceli sorgulardan geçirilmiş, zindanlara atılmış, kaybedilmiş ve katledilmiştir. Yaşanan tüm baskılara, işkencelere, katliamlara karşı işçi ve emekçilerin haklı mücadelelerini haykırmaktan geri durmayan devrimin öncü kadroları faşist devlet tarafından en ağır koşullarda tutsak edilmiş, zindanlarda katledilmiştir.

Tüm bu yaşananlar, işçi ve emekçi halklarımıza bir kez daha devrim ve iktidarı alma mücadelesinin kanlı kavgalı bir savaştan geçeceğini kavratmalıdır. Faşist devletin katliamlarını durdurmanın, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurabilmenin tek yolu “Ya Devrim Ya Ölüm” şiarını özümseyerek, iktidarı alma bilinciyle savaşmaktan geçmektedir. □

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

6 Mayıs 1972... Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan... Üç devrim savaşçısı... Onlar proletaryanın ve zora dayalı devrim mücadelesinin önderleri, birleşik devrimimizin yenilmez savaşçılarıydı.

Ölümsüzleşmelerinin 30. yılında bu devrim savaşçılarına anmak için mezarları başındaydık. Saat 12.30’da Ankara’daki Karşıyaka Mezarlığı’nda Denizlerin mezarları başında gerçekleştirilen eyleme yaklaşık 750 kişi katıldı. “Devrim Şehitleri Ö-

lümsüzdür”, “Deniz Gezmiş Ölümsüzdür”, “Tanklara Karşı Taş, Özgür Filistin Kazanacak”, “Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm”, “68 Ruhuyla Hücreleri Parçala”, “Hepimiz Birer Deniziz” sloganlarının atıldığı eylemde saygı duruşu ve basın açıklamasının arkasından, 1993’te Sivas’ta yakılarak katledilen 33 aydın mezarları da ziyaret edilerek saygı duruşunda bulunuldu. Eylem yaklaşık 13.00’da kitlenin dağılmasıyla sona erdi. Proletaryanın bu öncü üç devrimcisinin yürüttüğü mücadele, mücadelemizin yolunu aydınlatıyor.

Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği!
Denizlerin Yolunda Leninist Saflara!

İktidar İçin Mücadele Birliği Okuru/Ankara

Ölüm Orucu SÜRÜYOR...

ESKİŞEHİR

İZMİR

TAKSİM

**THKO Gerilları
KAVGAMIZDA YAŞIYOR!**